

BAHAR TEMİZLİĞİ!

Yapı ve Kredi Bankanız gene öncü...

1.000.000

liraya kadar hayat sigortası

Hayatları boyunca size ihtiyacı olacak yakınlarınızın, sevdiklerinizin yarınlarının güvencesi yepyeni bir hizmet... Tasarruf ve ticari mevduatınızın dilerseniz 10 katına kadar (en çok 1.000.000 lira) hayat sigortası imkanı. Gene yeniliklerin öncüsü Yapı ve Kredi Bankanızdan.
Yapı ve Kredi Bankanız çok cüzi bir prim karşılığında sunduğu "sigortalı mevduat" programının tavanını Sayın Müşterilerinin arzularına uyarak 500.000 liradan 1.000.000 liraya yükseltmiştir.
Ayrıntılı bilgi için bütün şubelerimiz emrinizdedir.
Bu bir Yapı ve Kredi Bankası - Halk Sigorta ortak hizmetidir.

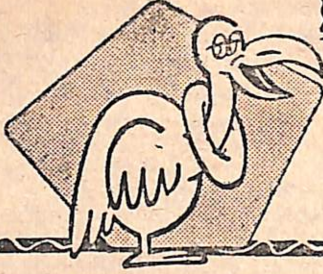


YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran: 359 — 21)

Yıl: 54 Cilt: 30 Sayı: 12 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 17 Mart 1976 * Fiyatı 250 Krş.





ORTAÇ'I ANARKEN

YEDİ yıl önce bu günlerde bir telgraf almıştım Akbaba'dan. Yusuf Ziya Ortaç Armağanını kazandığımı belirtiliyor ve dergi idarehanesine gelmem isteniyordu. Bir heyecan kaynağı, bir sevinç çekirdeği oldu o telgraf benim için. Günlerce ayaklarım yerden kesilmiş olarak dolaştım.

Ölümünden iki yıl sonra onuruna kurulan armağanı kazandığım Yusuf Ziya Ortaç'ı hiç görmedim ben. Yazılarını hep okurdum. Kitaplarını da. Birçoğunu birkaç kez okudum. Şimdi yıllarca birlikte olmuş kadar tanıyorum onu. Anısının ve yapıtlarının saygısına bir kez daha eğiliyorum bu satırlarda.

Ortaç'ın geride bıraktığı yapıtların en önemlisi Akbaba'dır kuşkusuz: Şimdi ellidört yaşında bir dergi, ellidört yıllık bir mizah okulu, Cumhuriyet tarihimizin en zor dönemlerinde bile okurlarının dudaklarına bir gülümseme kondurmayı becerebilmiş bir neşe yuvası.

Mizah, genellikle edebiyatın üvey çocuğu gibi görülen bir sanat dalı. Bir özelliği, seçkin bir okur kitlesine yönelmesi. Mizah okuru, düşünce yönünden belirli bir düzeyin üstünde olmalı. Dar bir köprü gibi mizah. İki yanındaki korkulukların dışına taşmaması gerek. Bir yanda maskaralığa kaçmak, öbür yanda anlaşılamıyacak denli sembolik olmak tehlikesiyle yüzyüze.

Öte yandan gerçek mizah; alışılagelmişi, güçlüleri ve günün değer yargılarını iğneleyen, gülünç yönlerini ortaya koyan bir yazın türü. Kendinden kilolarca ağır bir rakibi karşısına alan bir güreşçi gibi. Başarılı olabilmesi, yenik düşmemesi, birtakım incelikleri kullanabilmesine bağlı. Mizah güreşinin minderi düşüncedir. Bu güreşin ilk bakıştaki favorisi de kurulu düzenin çarklarıdır.

Açıkçası, birçok mizah dergisinin kısa ömürlü olması olağan. Ellidört yıl yalnız ülkemizin değil, tüm dünyanın mizah dergileri için erişilmesi ender görülür bir rekor. Yusuf Ziya Ortaç'ın Akbaba'sı 154. yaşını da kutlayacak. Şimdiden üç kuşağın geleneği Akbaba.

Elinizdeki dergi kâğıdın en iyisine basılmıyor belki ama, yazarları bu sayfaları en iyi biçimde doldurabilmek için çabalıyor. Akbaba'nın baskı yöntemi baskı yöntemlerinin en yenisi değil belki ama, çizerleri en özenli çizgilerini sizin için çiziyorlar. Akbaba'nın arkasında on milyonlarca liranın desteği yok belki ama, okurlarının desteği var. Adını duyurmak için pahalı reklâmlar da yapmıyor. Siz biliyorsunuz Akbaba'yı. Adı okurdan okura ulaşıyor. Bugün de ellidört yıl öncesi gibi, belki de daha çok, sizin desteğiniz yaşatıyor Akbaba'yı. Ve bundan daha güvenilir destek olamaz.

Yusuf Ziya Ortaç huzur içinde yatabilir.

Sulhi DÖLEK



AKBABA'YI KIRKBEŞ YIL YARIŞTIRAN KURUCUMUZ MERHUM YUSUF ZİYA ORTAÇ

SIRITALIM GAYRİ

BATILILARIN, «Güzellik bakan kişinin gözündedir,» diye bir deyişleri var. «Nasıl görmek istiyorsanız öyle görürsünüz,» yada «Gerçeğin yanısıra, bu gerçeğin nasıl algılandığı da önemlidir,» anlamına.

Zaten batılıların deyişleri hep böyledir. Açıklama gerektirir yâni. Bu yüzden batılılar günlerini birbirlerine deyiş açıklamakla geçirirler. Batılılar kimler midir?... Batılıların kimler oldukları sorulmaz. Âdet böyledir. Yazarlar, kaynağını bilmedikleri bir bilgiyi aktarırken «Batıda bu iş şöyle oluyor,» falan derler ve kimse fazla derinini kurcalamaz artık.

Her neyse... Batılıların bu deyişinin gerçeği yansıttığını lûtfen kabul edin. Eğer etmezseniz yazımızın arkası gelmez. O kadar çok şeyi ezbere kabulleniyoruz ki, bir eksik - bir fazla neyi değiştirir? Hem sizi kandırmakta ne gibi bir kazancımız olabilir?

Güzellik bakan kişinin gözünde olduğuna göre, çirkin bir şeye bakıp onu güzel görmek olanağı bile var demektir. Oysa biz çoğunlukla tersini yapmıyor muyuz? Güzelim yeryüzüne, çevremizdeki güleryüzlü insanlara, tıkır tıkır yürüyen işlerimize, yüreklerimizi dolduran mutluluğa genellikle kötümser gözlerle bakmıyor muyuz?

Bu tutumun yanlışlığını sizler de görüyor olmalısınız. Biraz olumlu olalım hanımlar beyler. Yaşamı kendimize zehir etmenin anlamı yok. Çevrenize olumlu gözlerle bakmayı denediniz de başaramadınız mı? Biz ne güne duruyoruz peki? Gerektiğinde size yol göstermek bu güleryüzlü kuşun görevi değil mi?

Söyleyin, nedir sıkıntınız? Kazancınız geçiminize yetmiyor mu? Ayda bir kez et yiyemiyor musunuz? Çoluk çocuğunuzun üstü başı dökülüyor mu? Amma da yaptınız! Biz size sıkıntılarınızı soruyoruz, üstünlüklerinizi değil. Kazancınız fazla olsaydı artanıyla ne yapacağınızı bilemeyecektiniz. Karnınıza yeterli protein girseydi düşünme yeteneğiniz artacaktı. Çok düşünmenin insanın alnında çizgiler oluşturduğunu bilmiyor musunuz? Çocuklarınızı arkadaşlarından daha iyi giydirseydiniz tümü kompleksli yaratıklar olarak yetişmeyecek miydi?

Ülkemizin geleceği yönünden mi tasalısınız? Bırakın çocukluğu! Şöyle bir çevrenize bakın, ve sözgelimi gördüğünüz son model Mercedes'leri bir sayın. Bu kadar çok bireyi yarım milyonu trink diye sayıp altına araba çekebilen bir ülkenin sırtı yere gelir mi? Siz kendi geleceğinizi düşünün asıl.

Yirmi yılınız okumakla geçti. Sonunda bir iş buldunuz. Evlenme hazırlığı içindesiniz, kiralık ev arıyorsunuz. İlkokul diploması bile olmayan, ama onyedi dairenin tapusunu sizin diplomalarınız gibi çerçeveletip duvara asan biri çıktı karşınıza.

«Bir yıllığını peşin veremeyecek sen beni ne oyalıyorsun adam?» dedi. «Hem benim dairem sana pahalı gelir. Sıkıntı çekersin. Sen bir yol öteleri dolaş hele.»

Ne var bunda kızıp üzülecek? Önemli olanın para değil, gönül zenginliği olduğunu öğretmediler mi size? Bozdurun bozdurun harcayın gönlünüzü. Karşınızdakinin parası var ama, mutlu mu bakalım? Sizin gibi yaşamın tadını bilincine vara vara çıkarmasını bilir mi ki? Sağlığı da bozuktur mutlaka. Ülseri vardır mayasılı vardır, her bir şeyi vardır. Para yüzünden karısıyla bile gerektiği gibi ilgilenemiyordur.

Herkes bir yerlerden yolunu bulup dümenine bakarken, siz, onlar gibi olamıyorsunuz; doğruluğunuz elinizi kolunuzu bağlıyor, öyle mi? Sevinin. Doğruluğu falan çoktan bir yana bıraktıkları halde bir türlü gerekli fırsatı yakalayamayanlar ne yapsın? Siz hiç değilse namus mamus diye avutabilirsiniz kendinizi.

Sizden daha iyi bir yaşam sürenlerle değil, sizden daha az şanslı olanlarla ölçüştürün kendinizi. Herkes kendinde olmayana özenirmiş. Gülümseyin. Belki en mutlu bildikleriniz bile sizin yerinizde olmak istiyorlardır aslında.

Gördünüz mü ne kolaymış? İçinize bahar havası gibi taptaze bir hafiflik dolmadı mı? Doğru söylemiş batılı kardeşlerimiz. Güzellik gerçekten bakan kişinin gözünde.

Şimdi bu yazıyı siz bize okuyun. Okuyun ki, biraz da biz avunalım.

AKBABA



YUSUF ZİYA ORTAÇ

1975 - 1976 ARMAĞANI YARIŞMASI

Birincilik kazanan eser :

Buldum!.. Buldum!..

Kurucumuz adına düzenlediğimiz geleneksel yarışmada birincilik ödülü (2000.- lira) kazanan eseri bu sayımızda yayımlıyoruz. Akbaba «Buldum!.. Buldum!..» adlı öyküyü yazan Sayın METİN YETİŞEN'i candan tebrik eder, başarılar diler.

BİZİM zamanımızda zengin olmak zordu efendi... Zengin az, zenginlik farzet ki kafdağının ardında... Şimdi elini sallasan ellisi, yüzünü çevirsen yüzü... Nasıl mı zengin oldum? Dur efendi, keyfim yerinde, eskiye uzanıp başından anlatayım.

Dokuz yaşımda anam ile birlikte yetim kaldım. Akrabam hısımım var ya kulak asma, elimden tutan olmadı. Zenaat öğrenir, büyüyünce bir iş tutarım diye, terzi yanına çırak girdim. Elim işe yatkın, ustam yetimim diye üstüme titrerdi.

Bir sabah anam, çıra getirmem için bibime gönderdi. Altları sökük yün çoraplarımı, içleri kırağı tutmuş fotinlerimi giydim. Evden çıktım.

Zemheri ayındayız. Kar diz boyu, ayaz can alıcı... Düşün efendi, ilk adımda kara saplandım. Fotinlerime kar doldu. Kurtuldum, bu kez ayağım kayıp sırtüstü düştüm. Ağzım karı tattı, gözlerim kapandı, içim ürperdi. Lâkin ürkekliğim bitti; kara da, ayaza da alıştım. Uzatmayalım, düştüm, kalktım, ana yola ulaştım.

Başım önüme eğik yürümeye çabalıyorum... Birden bir karış ötemde, kara kakılmış bir gümüş lira görmeyeyim mi!... Efendi!.. Efendi!... Bir gümüş lira bu... O zaman devalüasyon mevalüasyon yok... Bir aylık geçim, bir gümüş lira... Gözlerim dört açıldı, etrafıma bakındım. İn-cin yok. Lirayı avucuma kenetleyip, gerisin geri, eve nasıl seğirttim bilemem.

Eve kan-ter içinde vardım.

— Kız ana!... Kız ana!... Bir gümüş lira buldum... dedim.

Anam inanmadı:

— Bu zamanda oğul, kim kaybeder bir gümüş lira?... dedi.

Kıtlık zamanı, anam iyice görsün, sevinsin diye parayı gözüne tuttum. Fukara sevincini belli etmedi. «Kısmetin» dedi. Ansızın:

— Aman oğul, parayı bulduğunda yeddi kere «para buldum, bir gümüş lira buldum...» diyerek bağırdın mı?

— Yoo... dedim kekeleyerek. Hem niye bağırayım, duysunlar...

Anam sözümü kesti:

— Sus, Hasan'ım sus! Töbe de... Günaha girme. Daha dün hoca söyledi: Kim bir şey bulur da, bulduğunu, bulduğu yerde, bulduğunun adını vererek, yedi kere «Buldum!... Buldum!...» diye bağırmazsa kıyamette cayır cayır yanacak, bu dünyada başı dertten kurtulmayacak... Yok, bulan, bulduğunun adını vererek, bulduğu yerde yeddi kere «Buldum...» bağırırsa günahtan kurtulacak, sevap kazanacak... Osaat sahabı çıkarsa, bulunan sahabına verilecek, müjdesi alınacak... Yok, sahabı çıkmazsa bulunan, bulana ana sütü gibi helâl olacak. Aynen böyle buyurdu hoca! Uy, oğulların hası, âhır kıyamette yanmayasın, dünyanı belâlar karartmasın, istemem, haram para kursağına girmesin, git Hasan'ım parayı bulduğun yere, bağır sen de hocanın buyurduğu gibi «Buldum!... Buldum!...» diye.

Anam korkunun ateşini içime düşürdü. Para avucumda bulduğum yere geldim. Kolay değil efendi, bulduğunu vermek... Yaradana sığınıp, yüreğim can eriği bağırdım: «Para buldum!... Bir gümüş lira buldum!..» Yeddi kere mi, bir eksik, bir fazla mı, bilemem, kendimden geçmişim. Üzeyir amcanın sesiyle irkildim:

— Ola Hasan, gümüş lira mı buldun, sahi mi?...

Gözlerim yere dikili, Üzeyir amcaya bakamıyorum:

— He... Şurda buldum... Seninse buyur al... dedim.

Üzeyir amca sırtımı sıvazladı:

— Ola, sen beni, para düşüren avanak mı sanırsın?... Bu ne biçim lâf... Para senin kısmetin, hemen harcama, götür anana... dedi.

Aman efendi, dünyalar benim oldu, içim sevinç kesildi...

O günden sonra, yerlere daha dikkatli bakar oldum. Belli yeni yeni sınıyoruz, ilk günler bişey bulamadım. Tam umudu kesmek üzereydim ki...

Hava ısınmış, karlar erimeye yüz tutmuş, yerler çamura bulanmıştı. Duvar dibine oturmuş güneşleniyor, biyandan da, yalanan köpekleri, kanat çırpıp titreşen tavukları, damlarda oynaşan yaşıtlarımı seyrediyorum. Allah edecek, canım Çoruh'u çekti.

Çoruh nehri bizim kentin ortasından geçer. Canım Çoruh, Aralık - Ocak dedi mi, donup buz tutar, Mart Nisan gelince çözülür, kendini aşar, taşar... Nehir kıyısına vardım, baktım bir eşek, anırıp duruyor... Şuna binip, sahibi gelinceye, turlayayım dedim. Eşeğin sırtında epeyi gezindim. Kuşluk öğlene, öğlen ikindiye ulaştı. Eşeği ne arayan var, ne de soran... Karnım acıkmış, eşeği bitürlü bırakıp gidemiyorum. Akıl ettim, eşeği ağaca bağladım. Eve gittim. Gün batmak üzere, Allaha ayan benimki merak, gidip bir bakayım, sahibi eşeği alıp götürmüş mü?... Baktım eşek yerinde... Aklım başıma geldi. İçimden geçirdim: «Ya bu eşek sahipsizse!...» Hemen bağırdım:

— Bir eşek buldum!... Bir eşek buldum!... Tam yeddi kere...

Sahibi yok. Yularından tutup eve götürdüm.

Şimdi sen efendi «Hiç eşek de sahipsiz olur mu?...» deme, anam da inanmadı:

— Oğul, bir eşek sahapsız olamaz... Mutlaka bir sahabı vardır... Bak yoksa çaldın mı?... dedi.

Çalmadığıma, ekmeğin, Kur'anın üzerine yemin ettim.

Anam bişey diyemedi, başını iki yana salladı:

— Eşeği dama kapa, yemini bol ver... Yarın tellâl Behçet'e söyleyelim sevabına bağırsın, eşek her kimse gelip alsın. Sahabı insan adamsa seni görür, müjdeni verir... dedi.

Horozlar öttü... Tellâl Behçet gün boyu bağırdı: «Bir eşek bulundu. Sahabı gelip sevinsin...» Üç gün bekledik, sahibi çıkar, gelir alır diye... Sahibi çıkmadı. Dördüncü gün hoca efendi bize uğrayıp:

— Belli eşek sahipsiz... Oğlan yeddi kere «Buldum...» diye bağırmış. Eşek sizindir, ne ederseniz edin... dedi.

Eşeği beş liraya sattım. Garip anam sevineceğine:

— Amanın! Sahapsız eşşekler ortalıkta dolaşıyor... Ne günlere kaldık ya Rabbi!... diyerek dizlerini dövdü.

Eşek şansı deyip yakınanlara inanma efendi... Ben her şeyimi bu eşeği bulmama borçluyum. Kısmetim açıldı. İmaretin kayalığında Ruslardan kalma yüz palaska bulup «Buldum!» diye bağırınca tüm nazarlar üstüme yağdı... Boşuna; ben habire buluyor, buldukça bağırıyorum: «Buldum!...»

Ne mi buluyorum efendi? Kent yoksul, teneke, bakır, kurşun, buğday, kuzu, inek bulabiliyorum... Kimini satıp parasıyla, kimini yiyerek eskisinden iyice, ev geçindiriyorum. Terzi yanından çıktım. İşim, arayıp tarayıp, bişey bulmaktı. Bak efendi, biz Arşimet gibi, «Buldum...» deyip hamamdan cıbıldak kaçanlardan değiliz... Yeddi kere bağırıyorum, sahibi gelir diye bekliyorum... İnan efendi, her gün bişey buluyor, bar bar bağırıyorum «Buldum... Buldum...» diye, bitek Allahın kulu çıkıp da: «Bu benim, ben kaybettim» demiyor... Anladım, bu dünyada çok şey sahipsiz... Ne de olsa efendi, ölüm-itim dünyası!...

Kese içinde dört altın bulup «Dört altın buldum!...» diyerek yeddi kere bağırdığımda, kent yerinden oynadı... Herkesin altınlarda gözü kaldı. Bulmadan yana şanım-şöhretim artmıştı... Hemşerilerim benim için:

— Allah her bulduğunu altın etsin...

— Anasının gözü oğlan...

— Yetimdir... Bırakın bulsun... diyorlardı.

Kem gözlüler, şom ağızlılar yok değil... Aldırmıyorum. Ama iftira edişleri, hele anam için, töbe töbe, «Beni doğurmamış... Bulmuşmuş...» söyleyişleri ciğerimi dağlıyordu.

Allahımıza şükür, yiğitiz efendi. Yiğit lâkapsız olamaz. «Buldu Hasan» adını aldık, büyüklerim sırtıma vurup «maşallah» çektiler...

Bigün hoca efendi yanına çağırıp:

— Oğlum Hasan, şehirde bir şey bırakmayıp, bir tamam silip-süpürdün... Gayrı yeter... Onyedine, gurbet yaşına geldin, yolun açık ola... dedi.

Bizde âdettir, büyük sözü tutulur. Gurbete, İstanbul'a göçtüm.

İstanbul'un dört biyanını, soluk almamacasına gezdim. Ayaklarıma kara su inecekti. Hey efendi!... İstanbul bir hışım!...

Taksim'e çıkıp, Şişli'ye yöneldim. Az gittim, uz gittim, dönüp baktım epey yol almışım. Önümde tek katlı, tek-tük evler ve alabildiğine boş tarlalar... Rasgele bir tarla seçip, ortasına yürüdüm:

— Bir tarla buldum!... En az on dönüm tarla buldum... diye yeddi kere bağırdım.

Bir adam yanıma yaklaşıyor. İçimden: «Bu tarla sahipli mi, yoksa yanlış tarlaya mı aşuk attık...» dedim. Adam yanıma yaklaştı, selâmlaştık.

— Bir tarla buldum, senin mi hemşerim?... dedim.

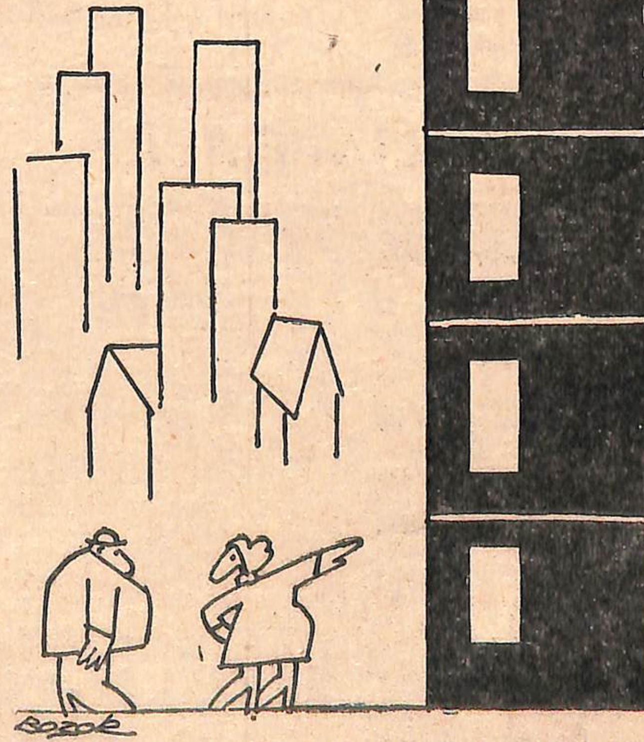
— Ne! Tarla mı buldun?... Toprak kaybolmaz ki bulasn hemşerim, geç bakalım bizimle dalganı... dedi.

— Ne dalgası!... Bu tarlayı buldum, sahibi tanıdık - bildik ise haber ver, müjdemi isterim de... dedim.

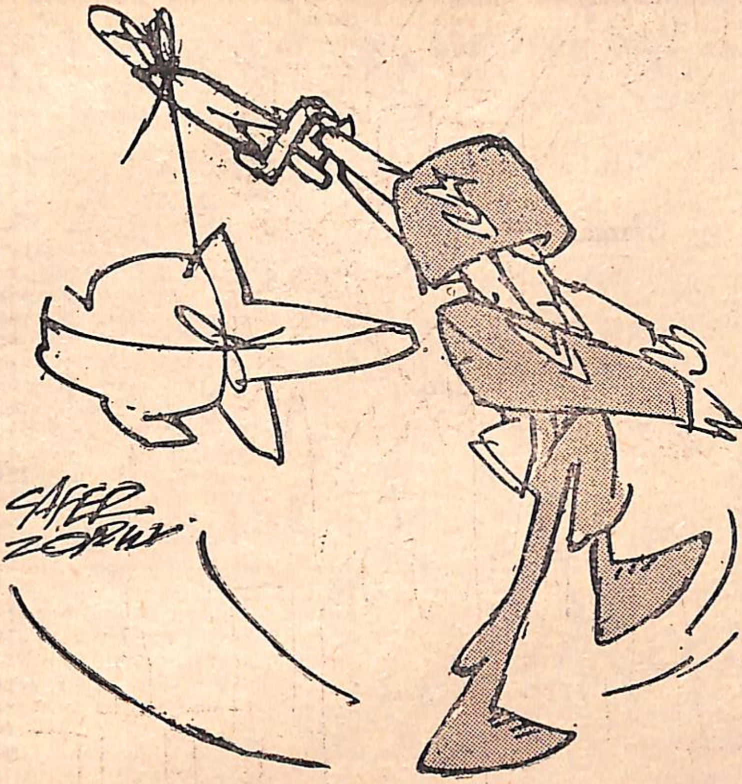
— Güneş çarpmış hemşerim seni! dedi, yanımdan uzaklaştı.

Tarlaya göz-kulak oluyorum, ne arayanı var, ne de soranı... Ne ekeni var, ne de süreni... Belli, sahipsiz... Sattım...

Hey efendi!... Boşuna İstanbul'a



— Memurların bile dokuz kat sayısı var. Sen beş katta kaldın herif!..



— Kıbrıs'ta paket politikası izlenecek. —

taşı toprağı altın dememişler... Toprak çok, yeter ki bul... Yeter ki yedi kere «Buldum!» diye bağır. Sesin o saat altın kesilir...

Buldukça, bulduklarımın sahibi çıkmadıkça şaşıyor, kendi kendime: «Şu İstanbul temelli sahipsiz!... Hani biz de olmasak, sahip çıkmasak ziyan olup gidecek...» diyorum. Buldum, sattım. Daha kârlı; ev yapıp satmaya başladım. İnan efendi, işçilerimi de bulmuştum.

Taksim'de geziniyorum. Ellerinde kasketleri, omuzlarında heybeleri, on kişi anıtın etrafında dönüp duruyorlar. Besbelli kaybolmuşlar koca İstanbul'da. Yanlarına varıp:

— Buldum!... Taksim'de, anıtın önünde, on gariban buldum!...

Yeddi kere var gücümle bağırdım. Abartmıyorum efendi, on gariban ellerime sarıldılar:

— Aman beyim... Aman hemşerim... Biz kaybolduk, bir çare!... dediler.

— Kaybolmuştunuz, sizi ben buldum... dedim.

— He... Kaybolduk... Bizi sen buldun... dediler.

— Sahibiniz var mı?... dedim.

— Sahabımız yok. Hâşââ... Sahabımız Allah... Sonra da sen... Ocağına düştük beyim... dediler.

Gariplere yanımda iş verdim. Bir sevindiler ki, gözlerim doldu.

Buldum, ev yapıp sattım. Adımız gecekondu ağalığına çıktı. Çevremiz genişledi... Sevenler, çekemeyenler arkamızdan söylenir oldular:

— Gözüne, sesine kuvvet...

— Böyle on göz olacak, memleket kalkınacak...

— Bizdeki de göz mü, kör olasıca!

— Gözünü toprak doyursun...

Derler efendi, derler; elin ağzı tulumaz!...

Toprak bulmaktan, ev yapıp satmaktan bıktım. İstanbul'a alışmış, göz estetiğim değişmiş, ince ince işlere bulaşmıştı:

— Tasarruf bonosu buldum!...

— Permi budum!...

— İthalât belgesi buldum!...

— Kaçak Amerikan sigarası buldum!... Bağırıyorum, adam tutup bağırttırıyorum... Şaşma efendi, bitekinin bile sahibi yok...

Ya efendi, biz çok çektik, çok bağırdık, erken yaşlandık... Yaşı boşver, sesim kesildi, kanser dediler...

Bağırmak yasak... Buldum! diye bağıramadan yaşamak, zulümün bir adı, efendi.

BİZİM zamanımızda zengin olmak zordu efendi... Memleket fukara, zenginlik hayâl... Şimdi memleket kalkındı, sahipsiz mallar çoğaldı... Zengin olmak da, bulmak da kolaylaştı. Yaşlandık, sesimiz bitti. Ama neme lâzım, bizi aratmıyorlar... Şimdinin adamı gayet zorlu ve de akıllı. Biz, bulduğumuzu, bulduğumz yerde, yeddi kere «Buldum!... Buldum!...» diye bağırıp, sahibini arardık, bulamazdık... Şimdi eloğlu, radyoda, televizyonda, gazetelerde yedi kere değil, yetmişyeddi kere, bangır bangır bağırıyor; buldum... buldum... diye. Akılları sıra sahiplerini bulacaklar!... Nafile!... Bağırmaktan çatlasalar da sahiplerini bulamazlar... Sahipleri yok efendi... Farzet ki sahipleri kafdağının ardında...

Metin YETİŞEN

Gazino durağı, Ürgüp Sok. Mayadağ Apt. 32/1 — Keçiören/ANKARA

AKBABA'nın ÜCRETSİZ KANATLI KÜÇÜK İLÂNLARI



Yayınlamaya başladığımız Kanatlı Kupon'lardan üç tanesini kesip bize gönderirseniz, uzunluğu yirmi kelimeyi geçmeyen bir küçük ilâna hak kazanacaksınız.

İlânınızı bize göndermek için üç hafta beklemek zorunda değilsiniz. AKBABA'nın Kanatlı Küçük İlânları bir süre için kredilidir. Üç Kanatlı Kupon'u bize ilânınızın çıkmasından sonra bir ay içinde gönderebilirsiniz. Kredi plânı 5 Nisan 1976'da son bulacak, bu tarihten sonra sadece üç kopanla birlikte gelen ilânlar kabul edilecektir.

İlânlarınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz:

Akbaba Dergisi
«Kanatlı Küçük İlânlar»
Klodfarer Cad. No: 8-10
Divanyolu/İSTANBUL

İÇGÜVEYİ

Askerliğini on yıl önce bitirmiş, iş aramaktan gına getirmiş, NATO'ya, CENTO'ya yürekten bağlı asil bir gencim. Eşyam biriken kira borçları nedeniyle oturduğum evin kapısına konduğundan, bakkalla karakolluk olduğumdan, elimden tutacak, tüm borçlarımı üzerine alacak, yavrum diye bağrına basacak duygulu bir aileye içgüveyi olarak girmek istiyorum. İsteklilerin «DAMIZLIK» rumuzuna yazmaları.



SON TULUMBACI

İçmesini ve içtikten sonra hır çıkarıp nâra atmasını bilen, bıyıklarını ustalıkla buran, yelek ve fes giyince eski tulumbacılara dönen, sesi gür, yaşamı hür, bıçkın bir genç sahnelerimizde iş arıyor. Şarkı söyler, şov yapar, gerektiğinde çay kahve, gazoz bile satar. İsteklilerin «Üne kavuşturmadan canımı alma yâ Rabbi» rumuzuna yazmaları.

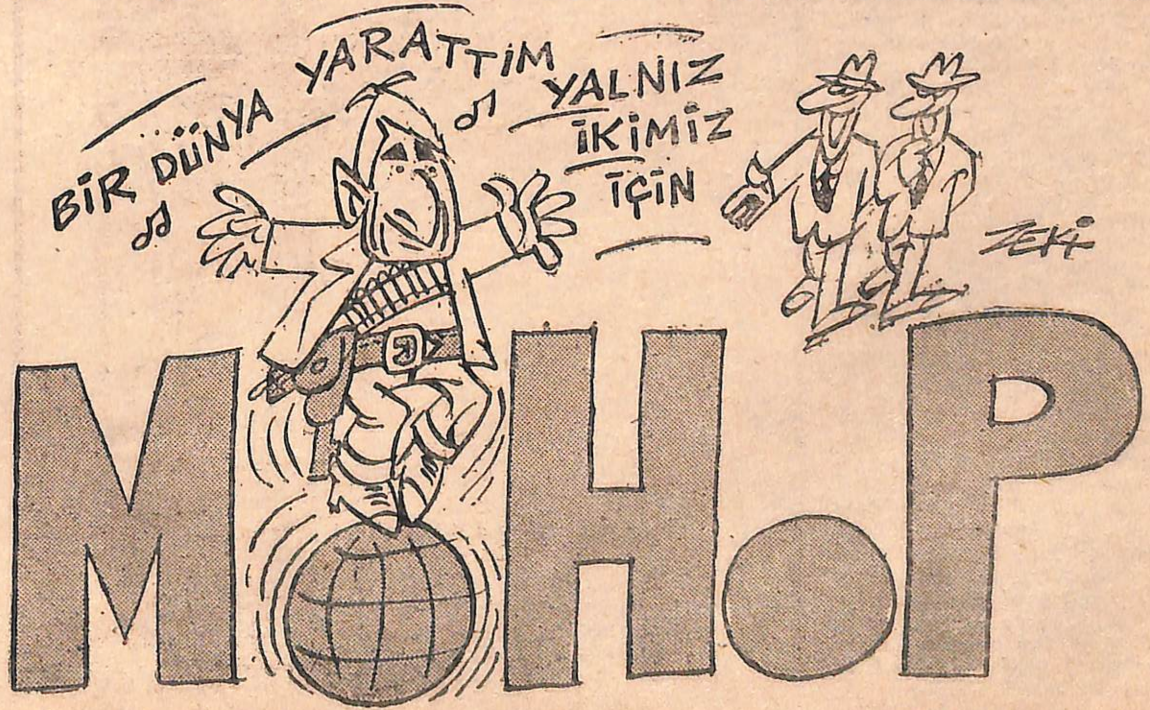


YAHYAKAPANI DERSANESİ

Sizlere; çeşitli ihracat usulleri, hayâli tahtalarda şekilleri ve vergi iade kazançları ile usta, tecrübeli öğretmenleri tarafından öğretilir.

Adres: Hayâli Yahya, hayâli han, hayâli kat. Ankara — İzmir.

ALP YENER
Selâmiçeşme Mazhar Bey Sok.
Çam Apt. 11/12. Kadıköy/İST.



— Dünyanın sonu geldi arkadaş!

Burası Ankara

Fikret Otyam

Lice'nin okulu derken...

Yazısız

BİLMEM, bir ay oldu mu? Uçak rüşvet olayının bombasının patladığı sıralardaydı... Gazetelerin ve haftalık dergilerin bazı «fahri muhabir» leri vardır. Bazı konuları, «Aman benden duymuş olma» diye fısıldarlar, yada imzasız mektuplar yazarlar, yâni imza koymayı unuturlar çoğunluk... Sözüne güvendiğim bir dostum, o rüşvet olayının bombasının patladığı günlerde Nezih Dural firmasının Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Emin Alpkaya'ya 30 bin Amerikan doları sunduğunu, ancak bu paranın Hava Kuvvetleri subay ve assubay eşleri yardım derneğinin Lice'de yaptıracakları okul için tahsis edildiğini söylemişti. İyi huydur, böylesine önemli haber, araştırılıp, soruşturulmadan zart diye yazılmaz. İyi huyu yabana atmayıp, hemen sayın komutanı aramış idim, yoktu Ankara'da... Bekledim, sonunda notlarımda kimseyi suçlamadan yazdım ve konunun gerçek yönünün ortaya çıkarılmasında sayısız yararlar olduğumu da belirterek, böyle bir paranın alınıp alınmadığını sordum. Sayın komutan. İstanbul dönüşü aradı, parayı aldıklarını açıkladı ve 30 bin doların öyküsünü apaçık anlattı, bunu da yazdım. Ancak ertesi günü, Başkentimizde biz gazeteciler için bazı «fevkalâdelik» ler vardı, bunları ve iki üç gün önceki «fevkalâdelikleri» birbirine bağlayınca fevkalâdenin fevkinde işlerin olabileceğini sezinledik, büroca...

Bay Başbakan sayın Cumhurbaşkanı Korutürk ile cuma günleri «olağan» görüşmesini yapar... Salı günü, durup dururken neden köşke çıkmıştı? Sonra Genel Kurmay Başkanıyla neden konuşmuştu?

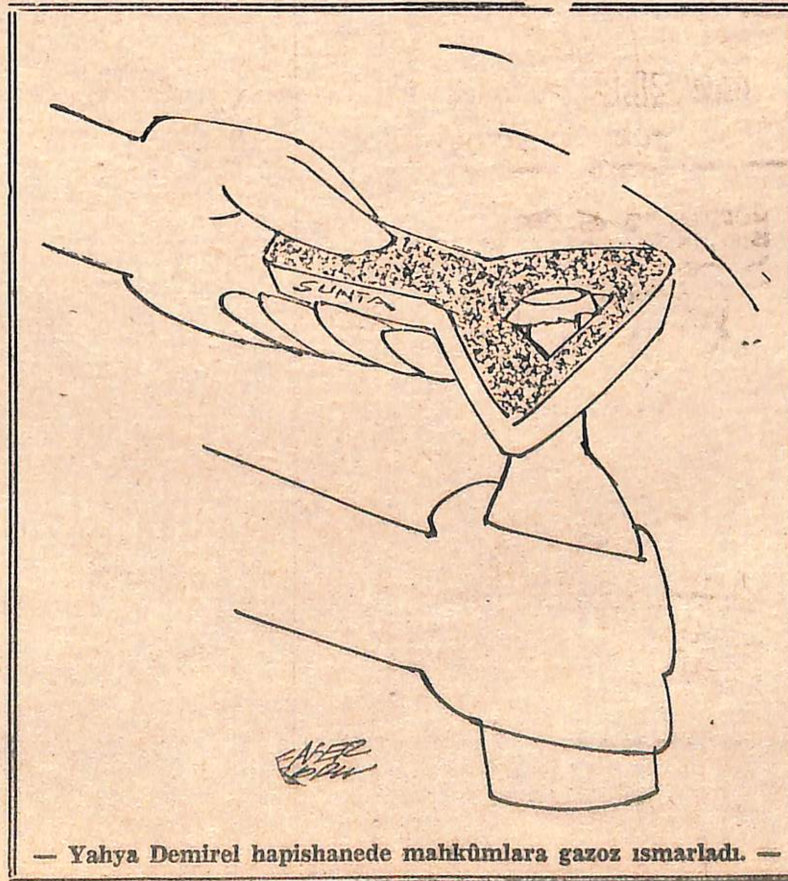
Başbakanın Cumhurbaşkanını neden ziyaret ettiğini, ne sayın Cumhurbaşkanına sorabiliriz, ne de sorduğumuzda gerçek tarafını Başbakan açıklar... Ne yaparsınız, ilgili basın danışmanının ağzını ararsınız. Kadere bakın, Cumhurbaşkanının danışmanı da bizim damat... «Babacım» ayağıyla, Başbakanın bütçenin kabulü nedeniyle Cumhurbaşkanına bilgi verdiğini bildirdi! Peki, cuma, üstelik mübarek cuma'nın suyu mu çıkmıştı? Çocuğun üzerine fazla varmadık, damatlık başka, görev başka, kayınbabalık başka... Karşılıklı dikat ederiz buna, suyu çıkar sonra... Ama biz damada inanarak, şey, soruşturmaya kaldığımız yerden baş başladık... O gün mü ne, askerî çevrelerde önemli toplantılar olduğunu öğrendik ve Hava Kuvvetleri Komutanı bu toplantıya katılmamıştı...

Neden mi düştük bu işin arkasına? Bildiğimizi, gördüğümüzü yazalım diye Akbaba bize para veriyor, para dediysem, rüşvet değil, emeğimizin bedelini... Yahya yeğen tutuklanmıştı, bunun ikinci plâna atılabileceği ihtimalini düşündük, hep böyle olur da!... Bir yerden bir bomba patlayacaktı, ama nereden, nasıl? Tazı değilsin ki sniff.. sniff yapıp koku alasın, kafayı çalıştırmak gerek... Hoş, kafa da kalmadı ya olanlardan! Sabahın erkeninde sayın komutanı aradım telefonla, alışık ve tanışık olmadığım kişiler çıktı karşıma... Var üstüne ve iki dakika sonra sayın komutanın görevinden tekmil ayrıldığını öğrenince üçüncü dakikada telefonla sayın Alpkaya'yı buldum, istifasını doğruladı! Beklediğimiz bomba demek ki buydu... Sayın eski komutan azıcık dert yandı, anlattı olanları bitenleri, ama «yazma» dedi... Polemiğe girmek istemiyordu, «kabullenemedim» dedi bazı şeyleri, «soruşturma selâmetle yapılsın, alnım açık» dedi...

Aynı gün öğleden sonra yüzyüze konuşmak için dâvet etti, gittim, acı kahvesini içtim, söyleştik... Sivil elbiselerini giymişti, rahattı yada bana öyle geldi. «Verilmeyecek hesabım yok» dedi ve olayla ilgili belgeleri dosyasıyla önüme serdi. Konuyu hasbelkader ilk ortaya atmıştık, cevabını almıştık, ama olay sayın komutanın görevden ayrılmasına neden olmuştu. En ufak bir kırgınlığı yoktu, hem neden olsun? Bir iddia duymuş, bunu kibarca sormuş, açıklama istemiştik. Sayın eski komutan cevap vermeyebilirdi bir gazeteciye, muhatabım sen değilsin arkadaş da diyebilirdi, hayır böyle yapmayıp uzun uzun açıklamıştı telefonla, biz de bu açıklamayı gazemize koyarak görevimizi yerine getirmiştik, tüm mesele bu... Şimdi olay soruşturuluyor, bakalım sonu ne olacak, suçlu varsa da yoksa da durumun aydınlığa kavuşmasını beklemekten gayrı ne isteğimiz olabilir?

BU ARADA...

BU arada, Milli Savunma Bakanı sayın Ferit Melen'in epey canını sıkmışım. Bu hengâme içinde, akşam üzeri yorgun argın koltuğa yığılmışken, telefonda sert bir ses, bakanımın konuşacağını bildirmez mi? Ferit Melen, selâm sabah demeden kendisiyle neden uğraştığımı sormaz mı? Sonra kendi hesapladı, 1950 yılından bu yana tanışıklığımız var, buna da sığınarak epey sitem etti, hattâ mahkemeye vereceğini de müjdeledi, hazır olduğumu bildirdim, bakalım... «Benimle uğraşmaktan kastin ne diyor?» Ne kastim olabilir? Yâni Demirel'e seslenip, «Sülman aga, Ferit bey yoruldu, beni O'nun yerine atar mısın?» diyecek halim yok ya? Ben işimden memnunum. Üç aydır, geceleri sabahlara kadar resim yapıp, kitap yazıp 1976 yılına sanatsal açıdan hazırlanıyorum, 20 Mart'ta İstanbulda sergi açacağım, Bakanlığın sırası mı yâni şimdi? Neyse, sayın Bakanla anlaştık sonunda, yazımı ters anlamış, doğru tarafını ben anlattım, sayın bakan da kendi anlayışını anlattı, sanırım «bir bir galip» geldik. Buna «berabere» denir ama, Bakana ayıp olmaz mı? Doğrusu göz göre de haklıyken mağlûbiyeti kabullenemem, bunu da belirtmekte yarar var...



— Yahya Demirel hapishanede mahkûmlara gazoz ısmarladı. —

Evet, Ankara'da havalar puslu yine, hani artık düzelsin şu havalar diyenler giderek artıyor, illâllah bu kötü havalardan...

Başkent Ankara'da hele şu sıralar işler kesik değil, sular kesik... Yine boru mu ne patlamış? Ne tuhaf dünya, kimi yerde boru patlıyor, kiminin başına kabak patlıyor, kimisinin lâstiği patlıyor, ister misiniz bir kabak da bendenizin kafasında patlasın? Neden mi? Şey, ayıptır açıklaması, sergilerimden her zaman bir bölüm kazancımı, sergiyi nereye «teksif» ettiysem oraya sevkederim. Masraflar çıktıktan sonra paylaşırız kazancı, karınca kaderince... Son sergiden bir bölümü, Lice okulu öğrencilerine malzeme, araç ve gereç olarak Töb - Der Genel Merkezi aracılığıyla sevkedilmişti. İster misiniz kurt Bakanlarımızdan, en yakışıklı parlamenterlerimizden Ali Naili Erdem bir soruşturma açtırsın? Bu malzemeyi neden Ülkücü öğretmenler aracılığı ile göndermedin? Neden okula verdin de komandolara vermedin? İster misiniz Erbakan kızsın, neden İmam Hatiplilere vermedin bu araç gereci? Kastin neydi falan desinler?

Evet, şimdiden vereceğim cevabı düşünüyorum, aldı mı beni bir telâş?

Evet, soralım şimdi, «Siz olsaydınız ne yapardınız?»

Fikret OTYAM

TAMPON EDEBİYATI

YAZAN ÇİZEN : NİYAZİ YOLTAŞ

SON ZAMANLARDA BAZI ARAÇLARIN ARKALARINA BİR TAKIM SÖZLER YAZDIRMAK MODA OLDU. AKBABA, BU KONUDA BİR ARAŞTIRMA YAPARAK, ÜNLÜ KİŞİLERİN DOLMUŞÇULUK YAPMALARI HALİNDE, MİNİBÜSLERİNİN TAMPONUNA NELER YAZDIRACAKLARINI SAPTADI.
İŞTE BUNLARDAN BİRKAÇ ÖRNEK:



GEL GÜZELİM GURBET GEZELİM...
İ.S. ÇAĞLAYANGİL

DAĞDA KURTLAR, YOLDA FORD'LAR...
A.TÜRKEŞ

AHU GÖZLÜM...
O.ASİLTÜRK



SENİ BEKLEYECEĞİM...
MEMUR VELİ

TAKMA KAFANI ANKARA RUZGÂRINA...
VEDAT DALOKAY

UNUTTURAMAZ SENİ HİÇBİR ŞEY.
NİHAT ERİM



GÖNÜL KAPIM AÇIKTIR, VURMADAN GİR İÇERİ...
ZEKİ MÜREN

BANA NELER VAAT ETTİN
SEÇMEN ALİ

SEV DEDİ GÖZLERİN...
TÜRKÂN ŞORAY



BASTIRRR KARAOĞLAN
B.ECEVİT

KARA VİCDANLIM
RÜŞVETÇİ X

HOR GÖRME GARİBİ...
M.TİMİSİ

BEKLE GELİYORUM...
ZAM

SESSİZ DÜNYA, BEN BUYUM İŞTE!
AHMET İSVAN



USLAN ARTIK YAŞLI GÖNÜL...
CELÂL BAYAR

KOÇUM BENİM...
T.FEYZİOĞLU

ÇEKEMEDİLER BİZİ!
F.BOZBEYLİ

KANDIRALI SEN DE DUR.
TURAN GÜNEŞ

TAŞ TAŞI DA LÂF TAŞIMA
ŞABAN KARATAŞ

BEN GECELERİ YAŞARIM...
FUTBOLCU



NASİPSE DÖNERİM!
ÖĞRENCİ

BAK YEŞİL YEŞİL...
N.ERBAKAN

EN BUYUK BENİM...
PAHALILIK



DAYAN YİĞENİM!
S.DEMİREL

Bir düzen Kuruluyor!...

Vedat Saygel



BAKANLIĞIN bildirisi, son derece açık biçimde kaleme alınmıştı: «Milliyetçilerin yoğun saldırısı karşısında kesin yenilgiye uğrayan düşman taktik değiştirerek, psikolojik savaşa hız vermiştir.» Daha sonra psikolojik savaşın özellikleri uzun uzun anlatılıyor ve ülke çapında geniş önlem alınması gerektiği öneriliyordu.

Düşman, kaleleri içerden düşürmeyi kurar da, yurtseverler durur mu? Hemen alârm verilmiş, sivil savunma uzmanlarından konferans ekipleri kurulmuş, herkes çevresinde komünist aramaya koyulmuştu.

Aradığını ilk bulan Turizm Bakanı olmuştu. O sırada yıkıcı akımlarla nasıl savaşılması gerektiğini düşünerek, bakanlığına bağlı bir bankanın amblemini taşıyan küçük bir broşürü inceliyordu. Sonra ne olduysa oldu, amblemin bir yerinde insanın tüylerini diken diken yapan bir şeyler buldu! Çattı kaşlarını! Gözlerini kıstı, baktı; gözlüğünü taktı, baktı... Evet evet yanılmamıştı. Bal gibi orak çekiçti gördüğü! İç telefona sarılıp müsteşarını çağırdı:

— Şuraya bakın... Ne görüyorsunuz?

Hık mık etti müsteşar. Ne görmesi gerektiğini bilmeden nasıl yanıtlayacaktı soruyu? «T» ve «B» harfleri dese?... Koskoca bakan bilmez miydi o harflerin T ile B olduğunu? Başka birşey söylese?... Ama başka bir şey de yoktu ki o gösterdiği yerde... Çaresiz büktü boynunu:

— T ve B harfleri olduklarını sanıyorum beyefendi.

Beyefendi bozuldu:

— Nasıl T ve B harfleri?... İyice bak bakalım, şu gördüğün T mi?...

— Ne desem bilmem ki?... Benziyor ama olmayabilir de...

— Be kardeşim, madem bilmezsin, ne diye benzetmeye çalışırsın? İkisine birden bak bakalım... Ne görüyorsun?

Müsteşar, başka bir göreve atandığını görüyordu ya, söyleyemedi:

— İki harf var ama doğrusunu isterseniz söktüremedim beyefendi.

— Resim bilgin nasıldır?

— Kötü sayılmaz efendim.

— Şuna bir de resim gözüyle bak bakalım...

Müsteşar ne gözüyle baktıysa başka bir şey göremedi.

Küplere bindi bakan:

— Pekâlâ gidin, dedi.

Kapanan kapının ardından homurdandı kendi kendine:

— Bir orak çekici tanımayan müsteşarla komünizmle mücadele bu kadar yapılır!

Aldı eline bir kalem, B'nin dik inen çizgisini geriye kıvırdı, T'yi çekiç yapıp arasına koydu, zafer kazanmış büyük bir kumandan edasıyla İçişleri Bakanı'nın numarasını çevirdi.

* * *

Bakanın buluşu, birçok gerçeğin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Yönetenleriyle, yönetilenleriyle herkesin her şeye bakışı değişmişti. Tüm devlet kuruluşlarına gönderilen gizli bir genelgeyle, kuruluş başkanlarından odacılara dek her görevli ayrı ayrı uyarılıyordu.

Bakanlığın emriyle toplantı üstüne toplantı yapan eğitim müfettişleri, «T» ve «B» harflerinden başka «C, Ç, D, E, G, Ğ, H, J, O, P» gibi daha pek çok harfin orak çekiç yapılmaya elverişli olduğunu görerek, yuvarlak ve yarı yuvarlak harflerin toptan yasaklanarak alfabeden çıkarılması gerektiği konusunda bir rapor düzenlediler.

Herkes bu millî savaşa bir yerinden bulaşır da, ilgili ilgisiz, görevli görevsiz yurtseverler durur mu? Eline bir kâğıt geçiren başlamıştı tersinden yüzünden bakıp, bir suç unsuru aramya. Gazetelere bile önce dikine bakılıyor, bir şey bulunamazsa yan tutuluyor, ters tutuluyor, suç sayılacak bir şey çıkmadı mı, millet kaleme sarılıp, «Şu koşan adamın ayağı biraz daha kıvrılsa pekâlâ orağı andırır» gibisinden fotoğraflara karikatürlere birtakım ilâveler yapılıyordu.

Genel Müdürlüğün isteğiyle harekete geçen uzmanlar, harıl harıl suç ve suçlu arıyorlardı TRT içinde. Haber dairesini gözetim altında tutan uzman, aldığı bir ihbarı değerlendirmek zorundaydı. Her akşam ekranlarda boy gösteren kıtalarla ilgili panoya yakından baktı, uzaktan baktı, yerden göğe haklıydı ihbarı yapan kişi!

— Böyle rezalet olmaz! diye bağırdı çevresindekilere. Şu nedir, şu?

Kendisine yöneltilen soru karşısında ne yapacağını şaşıran dekoratör:

— Güney Amerika haritası efendim, dedi.

— Ne! Güney Amerika mı diyorsun sen buna? Şu resimle bir karşılaştır bakalım...

İhbar mektubundan çıkan bir fotoğrafı uzattı:

— Bu adama benziyor mu, benzemiyor mu?

Dairede bulunanların hiçbiri benzetememişti ama, başlarına gelecekleri aşağı yukarı tahmin edebildiklerinden ses çıkaramadılar.

— Evet, ne diyorsun?

— Bir şey söyleyebilecek durumda değilim efendim. Emredin değiştireyim.

— Hemen değiştir öyleyse!

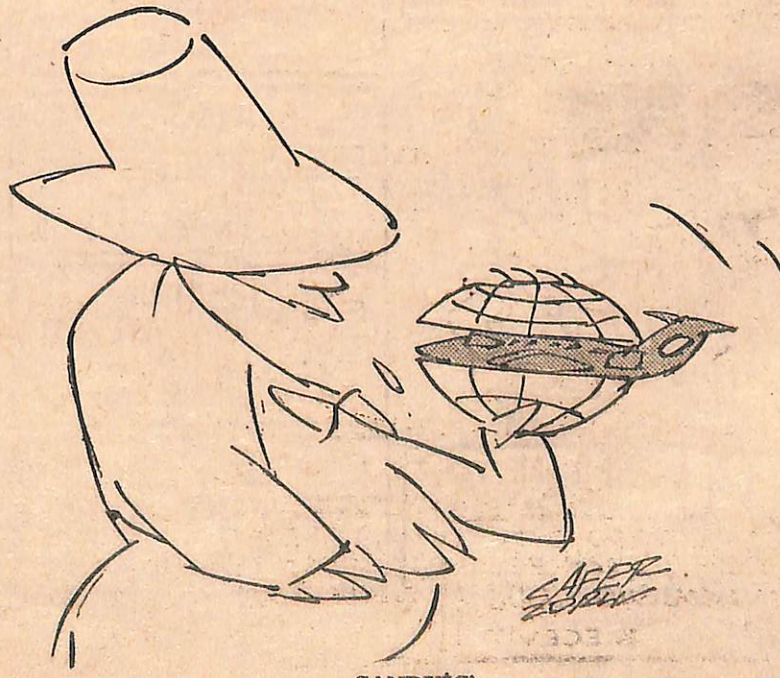
Boyalarını, fırçalarını kavrayan dekoratör kısa bir kararsızlık geçirdi:

— Kıt'ayı mı değiştireyim, bana verdiğiniz fotoğrafı mı?...

Bu kez düşünmek sırası uzmana gelmişti. Güney Amerika Lenin'e benzemesine benziyordu ama panoyu değiştirse kıt'a kıt'alıktan çıkardı, fotoğrafı değiştirse Lenin Lenin'likten çıkardı.

— Sen o resimdeki adamın sakalını traş et gitsin, dedi.

* * *



SANDVİÇ!

Program dairesindeki uzmanlar ter içindeydiler. Müdür bey günlük programın saat 17'ye kadar kendisine ulaştırılmasını istediği halde hâlâ bir sıralama yapamamışlardı. Çocuklar için yabancı kaynaklı bir çizgi film, tamam. Patagonya'daki su sineklerinin üremesini anlatan yabancı kaynaklı belgesel, tamam. Köy yaşamıyla ilgili bir yerli yapım olan «Dağarcık» yayına konamaz! Peki, yerine başka bir film de mi konamaz?

— Kısa metrajlı filmimiz hiç kalmadı, diyor biri. Gene Dağarcık'ı kullanmamız gerekecek galiba.

— Hayır efendim, diyor uzman. Bu yapım kesinlikle yayına giremez! Bir program yapılırken millî hasletlerimizin dikkate alınması gerekir. Mademki sözü edilen köylü Türk köylüsüdür, Türk köylüsü üşümez, Türk köylüsü acıkmaz, Türk köyüsü halinden şikâyetçi olmaz! Oysa filmdeki köylü ailesinin başını sokacak bir evi bile yok. Taa, Türkiye'nin öteki ucundaki Muratsızlar köyünde ne işleri vardı bu adamların? Bu kış kıyamette film makinelerini sırtlayıp gitmeye üşenmediler mi? Canlarına nasıl kıydılar, köye yolu nerden buldular? Madem köyden, köy yaşamından bahsetmeyi düşündün, git Kadıköy'e, git Erenköy'e, git Bakırköy'e...

Aldığı telefon haberini iletmek için gelen bir görevli:

— Müdür bey programı bekliyor efendim, dedi.

Uzman telâşlandı:

— Yahu kardeşim, yabancı yapım da olsa hiç film yok mu elde?

— Su samurlarının yavru düşürmesi konusunu işleyen bir film var ama...

— Aması ne?

— Üç gün önce de göstermiştik.

Uzman bir sevinçle:

— Tamam, dedi, kullanın gitsin. Gören var, görmeyen var.

Programa ekledi tekrar edilecek belgeselin adını.

— Haberler zamanında verilecek. Hava durumu da tamam... Peki, şarkılar?...

— Hazırlanmış olmalı efendim, dedi görevlilerden biri. Saat 15'te solist gelmiş, kayıt hazırlıkları tamamlanmıştı.

— Biriniz gidin, bitip bitmediğini öğrenin bakalım.

* * *

Saatler süren çalışma sonunda bayılacak duruma gelmişti solist. Söylediği şarkıları şef beğeniyor, teknik uzmanlar beğeniyor, saz arkadaşları beğeniyor, yalnızca özel savunma uzmanı beğenmiyordu. Önündeki nota düzeltmelerden geçe geçe notalıktan çıkmış, en ünlü şarkılar tanınmaz olmuştu.

Bir el işaretiyle müziği susturan uzman:

— Şarkının o bölümünü bir daha söyler misiniz, diyordu.

Kadıncağız büyük bir gayretle yeniden başladı:

— Dile düştüm, dile düştüm, senin yüzünden dile... Bana atılmadık taşlar kalmadı...

Bir işaretle müziği de şarkıcıyı da susturdu uzman:

— Siyasî sakıncası olması nedeniyle bu şarkı geçmez!

— Ama bu bir sanat eseridir, diye karşılık veren sanatçıyla şef neye uğradıklarını şaşırdılar.

— Eskiden sanatmış o. Bugün bal gibi siyasî!... Şöyle bir an düşünün bakalım. Dile düşmek, taşlanmak ne gibi bir çağrışım yapıyor sizde?

Müzisyenler düşündü düşündü bulamadı.

— Bir şarkı daha okundu mu, programımız bitiyor zaten, dedi şef. İsterseniz aynı değerde bir başka eserle kapatalım.

Sevindi uzman:

— Sinirlenecek ne var? Kolayı bulundu işte. Buyrun, söyleyin.

Hanım şarkıcı yeniden başladı:

— ...... O ağacın atını...

— Ağacı, keresteyi, mobiyayı şarkıya sokarak muhalefetin yıkıcı propagandasına hizmet edemezsiniz! diyen uzman, bir öfkeyel fırladı yerinden. Başka şarkı bilmez misiniz siz? «Kadifeden Kesesi» gibi, «Lingo da lingo şişeler» gibi?...

Müzisyenler toparlanıp giderken..

— Koyun şu folklor filmlerinden birini, boşluğu doldursun, diye emir veriyordu.

* * *

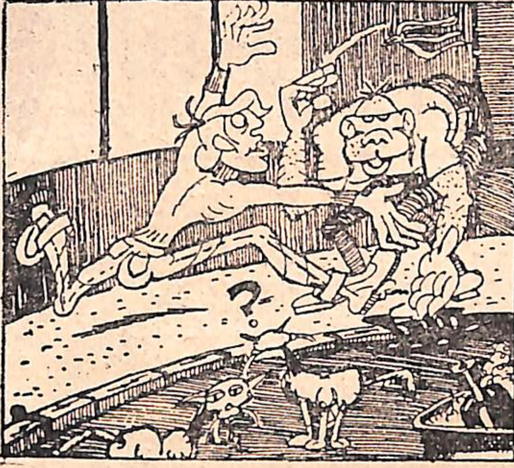
Gece, teevizyonun karşısına geçen yorgun halk, gazetelerde açıklanan programlardan birini bulamıyordu ama TRT mikrofonlarından kişiyi umutsuzluğa düşürecek, düşünceye daldıracak, bazı konularda kendini mutsuz kıldıracak olaylardan da haberdar olamıyordu.

Pek çok sorunun cevabını basından almaya çalışacaktı gene.

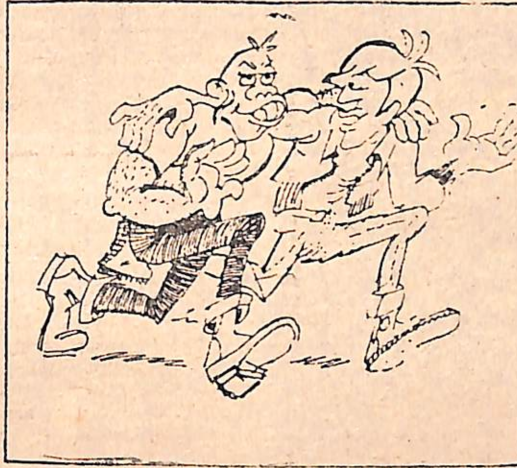
Vedat SAYGEL

FİGÜRANIN AŞKI

Yazan Mukadder Özakman
Çizen Orhan Özdemir



GORİL RIZA
Sayarsak açlığının yedinci günündeydi;
Çağın yeni işine bak nasıl boyun eğdi.
Yeşilçam'da eski bir arkadaşa rastladı,
Bu eski arkadaşın Goril Rıza'ydı adı.

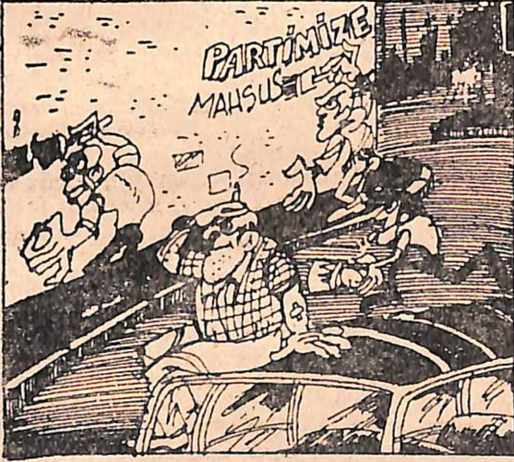


Goril'in sözlerine aklı birden yatmıştı;
Beş tane on lirayı cepceğizine atmıştı.

Jet motor takmış gibi fırın yolunu tuttu;
O sıcacık ekmeği yemedi sanki yuttu...



FİGÜRAN'IN YAZARLIĞI
Goril Rıza, Figüran, şoför ve de dört kişi;
Minibüs altlarında, gece gece ne işi?...
O açlıktan ölmeden bu işe oldu razı,
Yollara, duvarlara yazacaklarmış yazı...



Gecenin geç vaktinde çalışıyorlar sessiz;
Yarın sabah yazıyı okuyacaksınız siz.

Gözcü var, koruyan var, herkesin görevi var;
İkisi boya taşır, Figüran yazı yazar.



Birden başka bir oto yanlarında duruyor,
İnenler, sopalarla yazanlara vuruyor.

Şimdi bu iki grup kıyasıya kapıştı,
Figüran dayak yedi, yol dibine apıştı.

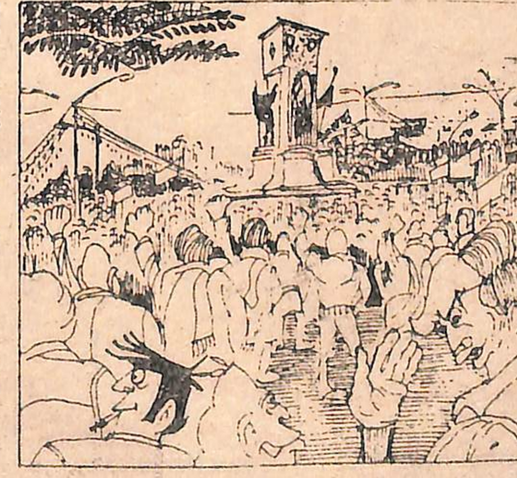


Goril Rıza yumrukla gelenleri dağıttı;
Saldıranlar otoya kendisini dar attı...

Figüran'ın kavgadan yüzü gözü olmuş mor,
Ekmek yemek kolay mı, gel de Figüran'a sor...

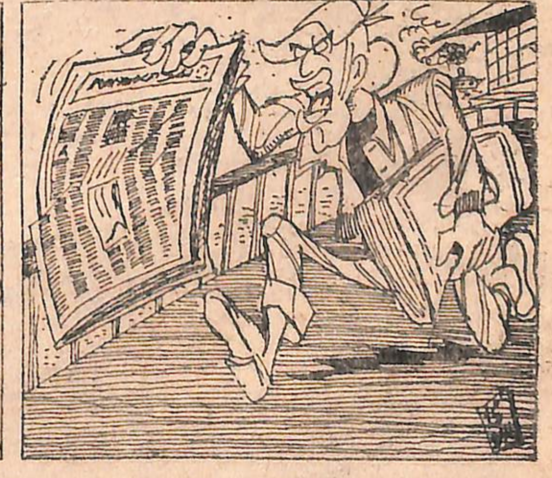


FİGÜRAN'IN FİGÜRANLIĞI
Figüran'ın günleri böylece doluyordu,
Gerçek yaşamında da figüran oluyordu...
Göğsünü geriyordu türlü tehlikelere
Ekmek parası için kabullendi bir kere.



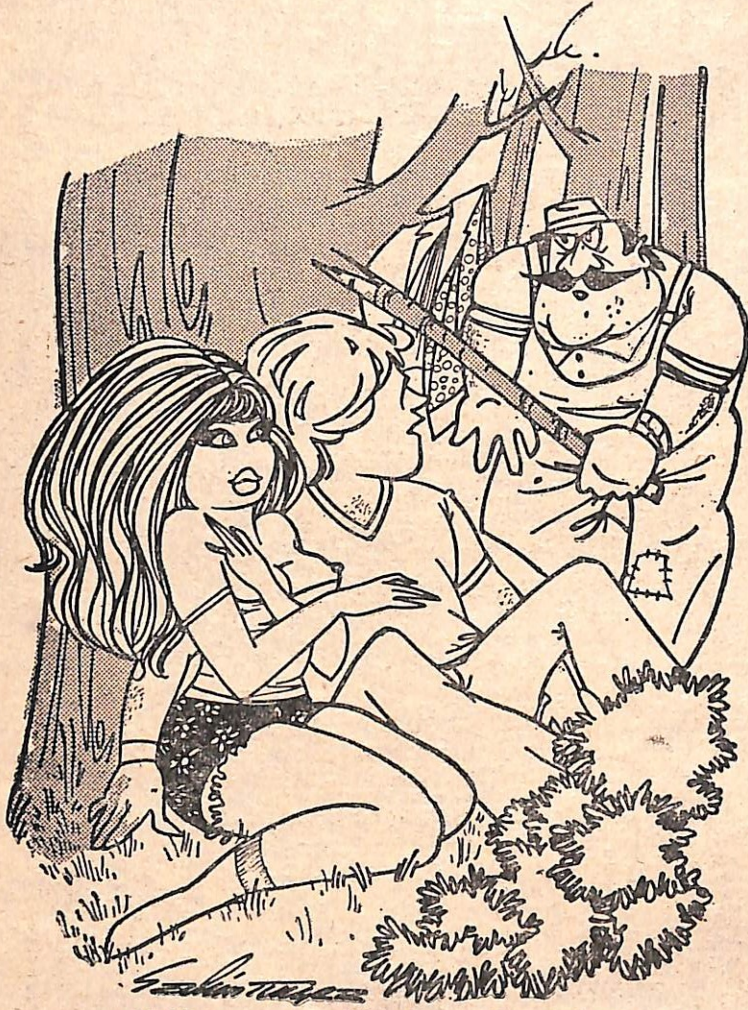
Karnını doyurmanın kolayını bulmuştu;
Günlük yaşantısında bir figüran olmuştu.

Bir gün grubu ile mitingi basıyordu;
Diğer gün duvarlara bildiri asıyordu...

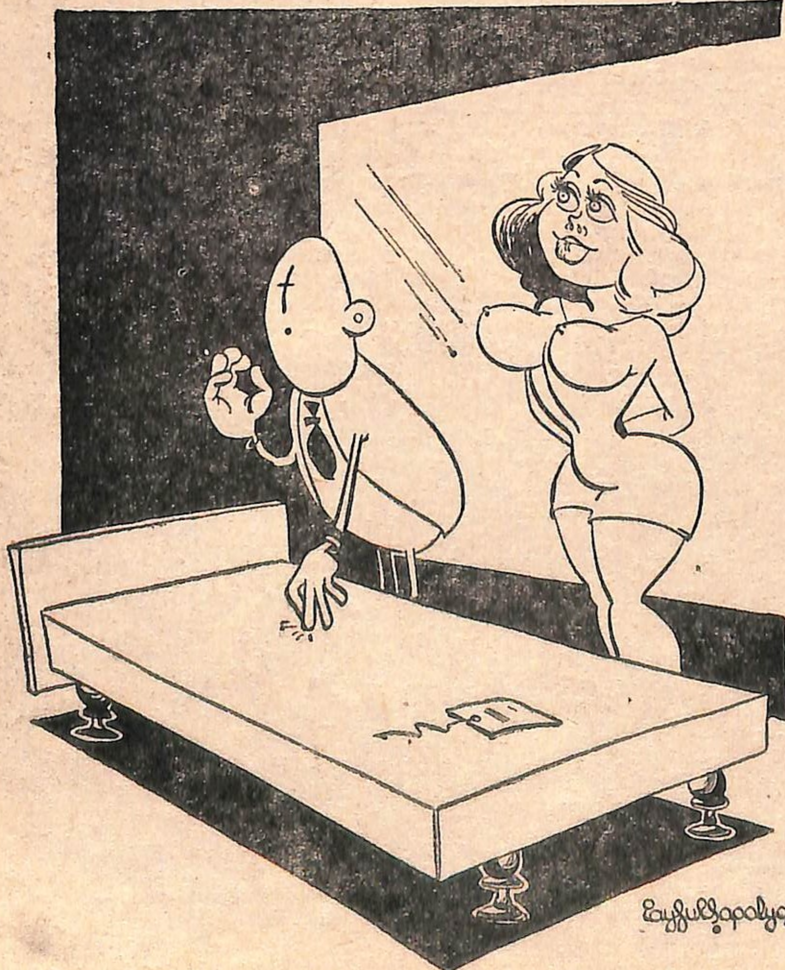


Bir sabah Beyazıt'ta bildiri dağıtıyor,
Ertesi gün partinin dergisini satıyor...
Şansı iyi gidiyor, kimse tutamıyordu,
Lâkin gece evinde rahat yatamıyordu.

(Devamı gelecek sayıda)



— Haklıymışsın sevgilim. Ormanda ayı da varmış!

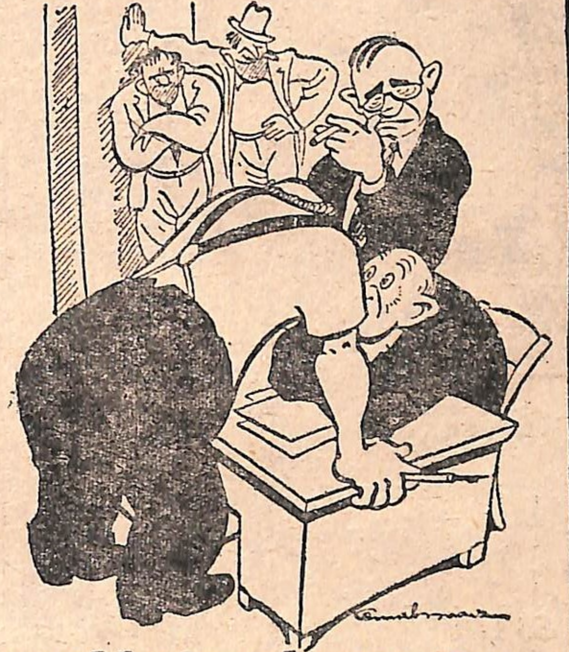


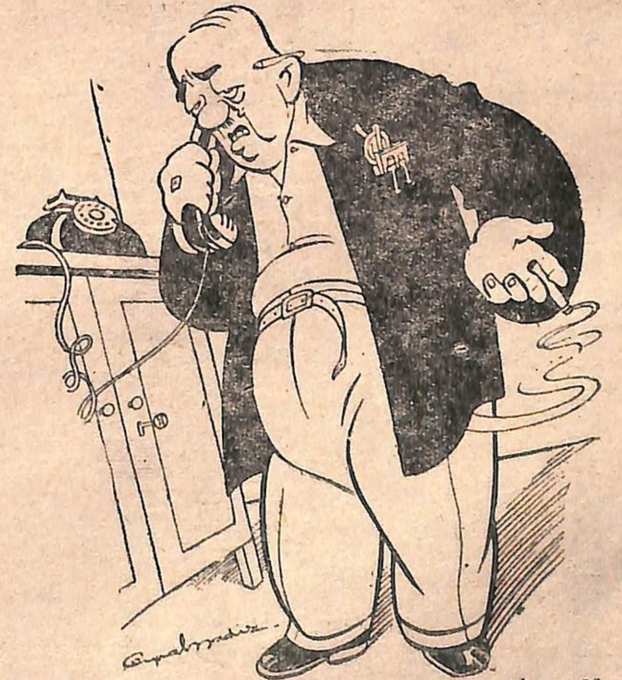
Kadın — Hayır kalitesi değil, altına kaç kişi sığabileceği önemli!

ölümünün 29 yıldönümü... ustamız Cemal Nad...

AKBABA'DA YETİŞEN BU BÜYÜK U...

TÜ
OK
KA
S
BEN
BU
CA
YA
K
AÇ
G
GÜ



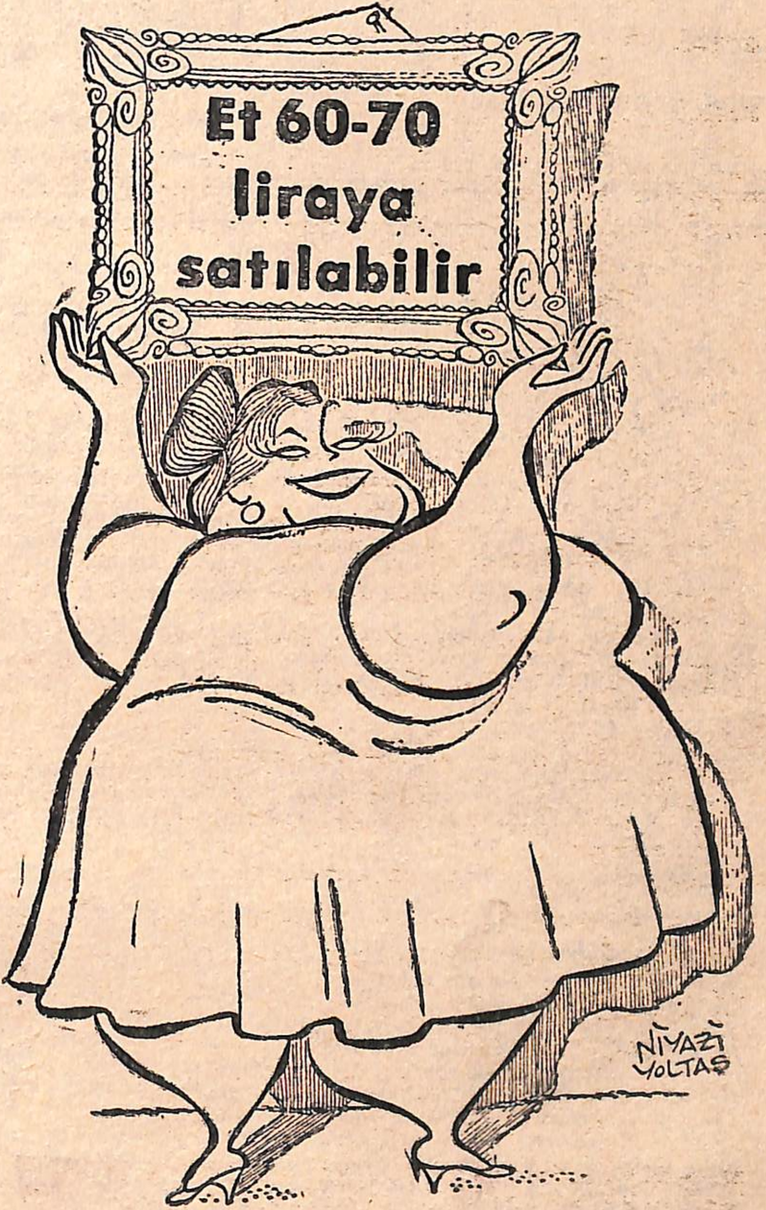


TA,
K MİZAH
RUNA
KATÜRÜ
VDİRMİŞ
MSETMİŞTİR.
ÜNE DEK
LI KALAN
TLARI
NUN
NULARA
ALKIN
SINDAN
RDIĞINI
TERİYOR!

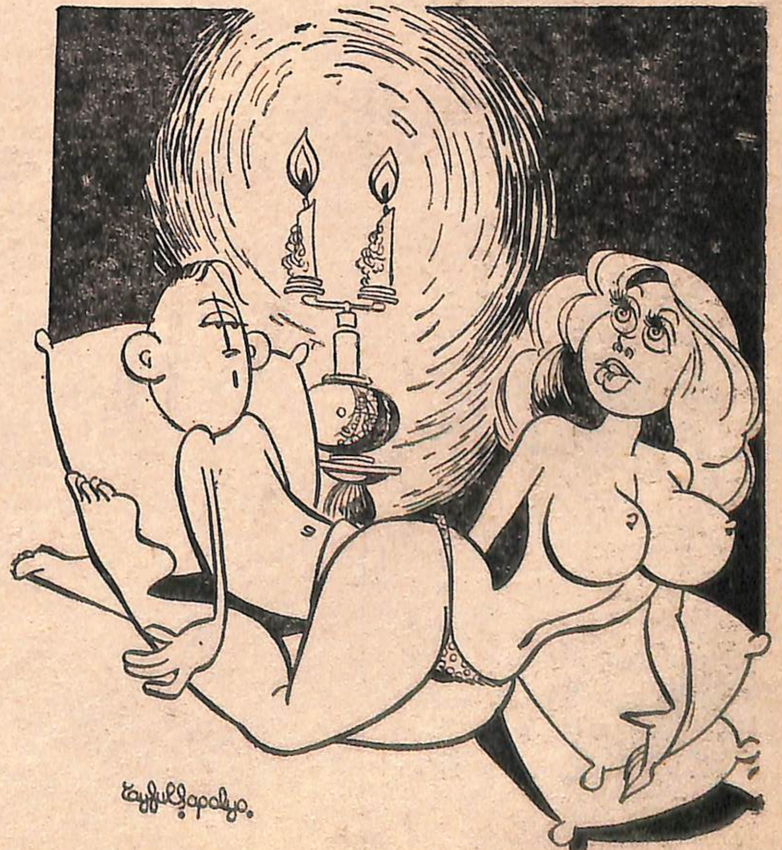








— Bizim herif buna baktıkça kıymetimi anlasın bâri!..



— Artık evlensek iyi olacak, ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı var!..

YIL : BİR

SAYI : BİR

DUBLE : ÜÇ

HESABI ODEMEK GÜÇ!



Vakti kerahette akşamdan akşama çıkar,
Sosyetik, ekonomik ve alkolik gazete.

Hazırlayan :

BURHAN ESEN

SER — HOŞ



Sarhoşun anlamı apaçık. Ser - hoş yâni başı hoş demek. Oysa bir, iki, üç bilemedin dört kadehe kadar geçerlidir bu sözcük. Ondan sonra gövde üzerinde ne sağlam baş kalır, ne de hoşluk. Başlamıştır gayri başıboşluk.

Akşamcılara göre alkol uygarlık ölçüsüdür. İnsanları hayvanlardan ayıran sınır taşıdır. Dört ayaklı yaratıklar bu tarafa geçemezler, çünkü içki içemezler.

Batılılarla ayrıcalığımız yemek ve de içmekten başlar. Domuz eti yemeyiz. Kafayı çekmek konusunda da onlara benzemeyiz. Batılılar susadıkça içerler. Bizimkiler sarhoş olmak amacı ile o yolu seçerler. Çoğu zaman da alkol duvarını geçerler.

Kuraklık var. Yağmur yağmıyor, sular akmıyor, çeşmeler yüzümüze bakmıyor mu? Ne gam. Bekle olsun akşam. Bastır parayı. İyice çek kafayı. Ol bulut gibi. Çok geçmeden delinecektir göğün dibi:

— Haydi çin çin...

— Çabamız bol yağmur için...

— Bulut haline gelmek için, rakıyı susuz için...

Şemsiyelerinizi açın, ıslanmasın kafa beden. Zira bulut gibi çıkmışlardır meyhaneden. İlk yağış masaların altına. Sonra kaldırımların üstüne başlamıştır rahmet. Meteoroloji istasyonuna haber verin, hava raporunu değiştirsinler size zahmet...

ŞİŞELİ ASTRONOTLAR

Susuz kafa çekmeye zorladı Belediye,
İçe içe yükledik sermayeyi kediye,
Kim demiş eller Ay'a biz kaldık yaya diye,
İlk kadehte göklere füze olur uçarız.
İkinci kadeh alır bizi Ay'a götürür,
Üçüncüde yıldızlar peşlerimizden yürür,
Amerika'sı, Rus'u astronot neymiş görür,
Şişelerle tarihte yeni devir açarız.
Bizim uçaklarımız dumansız yakıt yakar,
Yerde adım atarken oluruz biraz sakar,
Nerde sarhoş görürsen selâm ver, şapka çıkar,
Ayarlanınca kafa bol bol neşe saçarız.
Merih'e yaklaşırız peşpeşe ekleyince,
Uydu olur kalırız alkolsüz bekleyince,
Garson: «Hesap» diyerek azıcık tekleyince,
Kapıyı bulamazsak pencereden kaçarız.

B. E.



Alkollü Fıkralar

KABUL ETMEZ

İki sarhoş yol kavşağında trafik lâmbalarının önünde durmuşlardı:

— Yeşil yandı arkadaşım, haydi geçelim.



— Sakın ha. Bekle kırmızı gelsin. Bu kafa ile bizi Yeşilay kabul etmez. Arabaların arasında kalır, eziliriz.

KORKU

Tektekçi de yanındakine sordu:

— Sarhoştan deli bile korkar diyorlar. Gerçekten öyle midir?

Beriki cevap verdi:

— Vallahi bilmem ki... Sarhoşken önüme hep akıllılar çıktı. Ama bizim kafayı tütsülemiş deliden ödümüzün patladığını bilmiyorlar bereket versin!

YIKMAZ, YAPAR

— Geçenlerde cadde üzerinde kocaman bir levha gözüme çarptı: «İçki yuvayı yıkar!» deniliyor...

— İnanma dostum. Ben bir kadeh attım mı bizim gecekondu apartman katı haline geliyor. İkileyince kat devleşiyor. Üçüncü dublede oluyor fildişi kule. Gel de inan şimdi içkinin yuva yıktığına.

ŞEREFE

— Haydi şerefe!

— Beni mazur görün. Kadehimi kaldırmayacağım.

— Neden bozuldun yahu?

— Bir kez şerefe kadeh kaldırdım. Belediye haber aldı. Şerefiye vergisini kütletti. Ödeyinceye kadar akla karayı seçtim. Rakı yerine terkos suyu içtim.



BEYAZLANMADI

Meyhanede garsona seslendi:

— Şef, bu rakıya su kattığım halde beyazlanmadı. Nasıl iş bu?

— Kolayı var beyim. Su yerine rakı koy. O zaman istediğin gibi olur!

Bİ ÇİT LÂF, BENİ ETTİ MAF

Oturdum meyhaneye. Ufak bir şişe. Ne keseye dokunur ne mideye. Senin anlayacağın âcibim gidiyoruz kapalı gişe. Şişenin dibine ektik darıyı. Çektikçe unuttuk evdeki karıyı. Bozulmasın fiyaka. Getir oğlum, bir votka. Çek babam çek içtikçe açılıyorum bu gerçek.

Oldu olacak, kırıldı kapkacak. Ulan berduş İrbam mı içkiden korkacak? Dipten daldım, şişede kalmadı şarap. Yalanım varsa olayım arap. Ne içsem geliyor vız. Cilâlıyor sadece kafayı yapıyor yaldız.

Şişeler dizildi masaya, sıra sıra. Peşinden yuvarlamışım on adet de bira. Bak hele, mide değil, sanki kösele. İçtikçe ayıldım. En sonunda Tekel'i koydum kadehe, susuz yuvarladım. Kafayı o zaman biraz ayarladım.

Meyhaneye körkütük girmiştim. Çıktım ayık. Beni eve götürdü çifte kürekli kayık.

Kapıdan girince âbicim, bizim acuze bi lâf etti o biçim. Tabanımdan devirdi. İçimi dışıma çevirdi. Artık ne desem boş. Meyhanede değil, bizim hanede oldum sarhoş...



— Bizim Hüsnü'ye, aslan sütü diye pastörize süt vermişler ama, beni kandıramazlar ben sarhoş değilim!..

KOKTEYL

Aşk şarabı acıdır
karbonatsız içilmez,
Sırat adlı köprüden
ayık iken geçilmez.

* * *

İç bâde, okşa güzel
varsa aklı şuurun,
Garson hesapta kazık
attıysa ne umurun.

* * *

Sâkiniz taze olsun
şarabınızsa bayat,
Ayık geçen ömüre
denebilir mi hayat.

* * *

Resmî ziyafetteysen
durma sokul büfeye,
Puslayı şaşırınca
koyan çıkar küfeye.

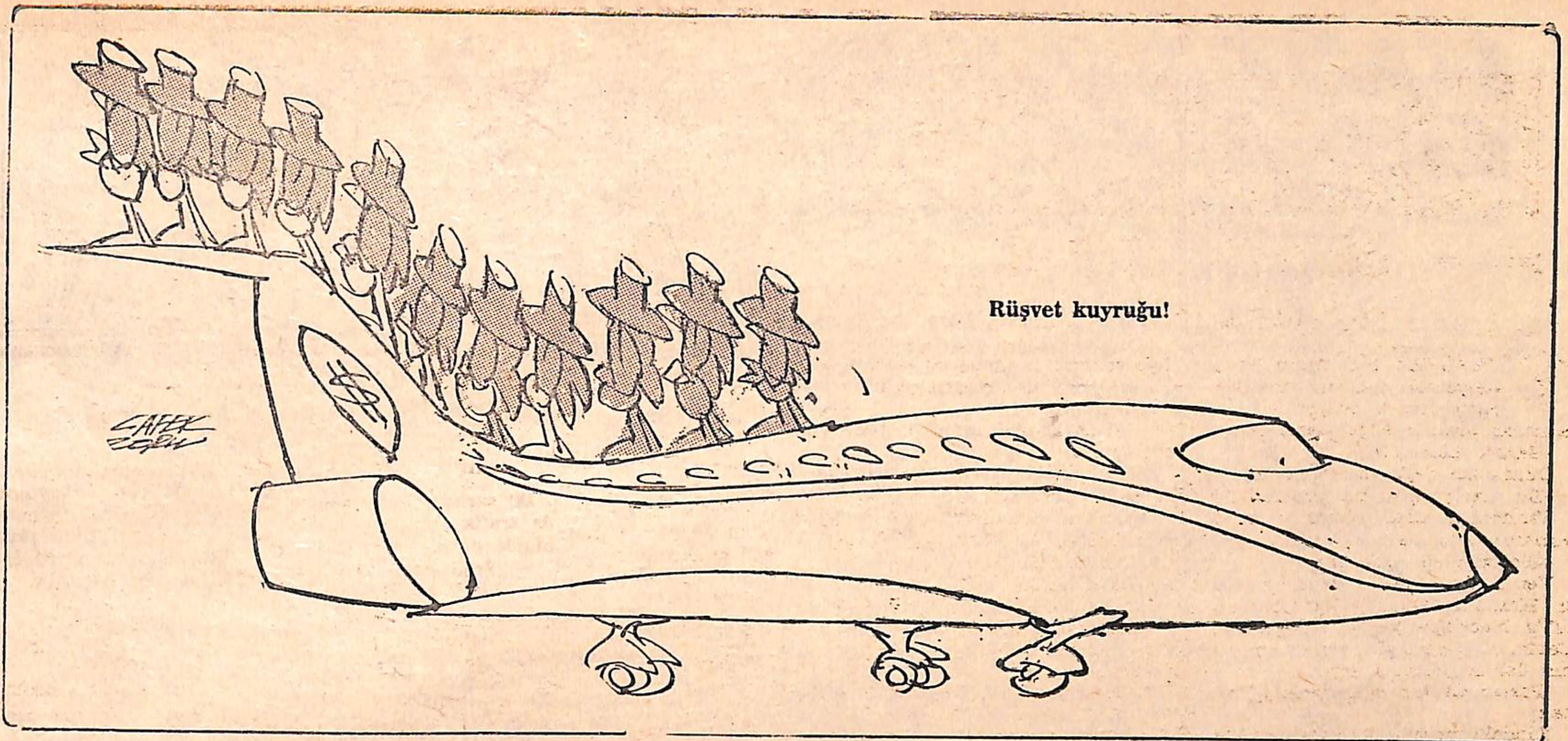
* * *

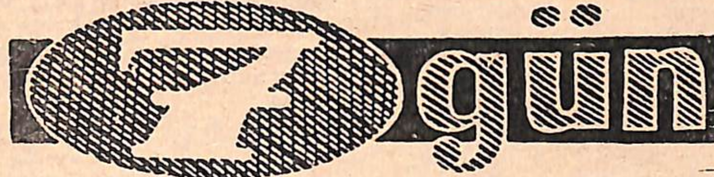
Attık gam keder denen
feleğin safrasını,
Kurduk akşam olmadan
çilingir sofrasını.

* * *

Sâki, getir plâki
bir koca tas da mey sun,
Dünyanın dönüşüne
başlarımız da uysun...

B. E.





PAZARTESİ :

Beşinci gün

Savcının tutuklama kararı vermesinden sonra, sanıklar toz oldu ortalıktan!

Yahya efendi kayıp, iş ortağı kayıp, suntaya «Mobilya» damgası vuran gümrükçü kayıp!

Suçlamalar karşısında düne kadar muhalefet liderini soy-sop haysiyet celladı ilân edip, olayın asılsızlığını ileri süren amca ise «Kararı bağımsız Türk mahkemeleri verecek» derken, tutuklama kararından sonra «Herkes yeğeninden ne kadar sorumluysa, ben de o kadar sorumluyum» demeye başlamış.

İşte bu ayıp!

SALI :

Çocuk oyuncağı

YEDİ GÜN'ün ağırlık noktasını aynı konuya verdiğimizi gören okurlarımız bağışlasın bizi. Öyle bir olay ki, hepimizin şaşkın bakışları karşısında yaşını doldurdu. Günlük basının aylardır tefrika ettiği bir konuya, haftalık bir dergi olarak yarım sayfamızı ayırmışık çok mu?

Ana muhalefet partisinin saldırısını yeren sayın Demirel, «Beni yıkmak için 25 yaşındaki çocuğu hedef aldılar» diyor.

Bildiğimiz sıradan bir çocuk olsa, biz de katılırdık kendilerine. Ama bu bir harika çocuk. Ülkesinin döviz sıkıntısı çektiğini duyuyor, üç yılda devlet kasasından 20 milyon vuruyor!

Devleti de soymak iş mi?... Günümüzde çocuk oyuncağı oldu denirse, o başka.

ÇARŞAMBA :

Politikacının yazgısı

Gazete, renkli sayfasının baş köşesine koymuş fotoğrafını:

«Turan Güneş, Gönül Yazar'la göbek attı.»

Bu senin yazgın birader. Ne yapsan kurtulamazsın basının dilinden. Ha Mecliste yumruk atmışsın, ha gazinoda göbek...

Hemen başına üşüşürler öbek öbek. Ve ertesi gün kendini gazetelerin birinci sayfasında görüverirsin.

PERŞEMBE :

İyi kim, kötü kim?

Bir salgın başladı ki, breh breh! Viktorya gribini mumla aratıyor.

Bu salgın, cinayet salgını. Adam 20 yıllık karısını kuşbaşı yapıyor, cezaevine götürülürken ayaküstü bir demeç atıyor: «Karım, çok iyi bir insandı.»

Adam, en yakın arkadaşıyla şakalaşırken elindeki bıçağı tutup kalbine saplıyor, ardından şu açıklamayı yapıyor: «Melek gibi bir insandı. Karıncayı incitmekten korkardı.»

Bir başkası da, «Birkaç ay önce tanışmıştık» demiş. «Birlikte pazarcılık yapardık. Çok iyiydi, çoook.»

Demek bundan böyle bir vuruşma, bir çatışma gördük mü, önce uzaktan seyre dalacağız. Kalabalık dağıldıktan sonra sonucu alacağız. Ancak bundan sonradır ki, olay hakkında yargıda bulunacağız.

Ve aklımızdan hiç çıkarmayacağız ki, bu dünyada daima iyiler gider, kötüler durur. Biri, diğerinin can alıcısı olur!

CUMA :

Aradıklarını bulamamış olmalılar

İtalya'da bir döneme damgasını basmış olan Mussolini'nin önce beynini çaldılar, sonra getirip teslim ettiler.

Alış veriş öylesine hızlı oldu ki, yankısı bile duyulmadı.

Peki, kim yada kimler yaptı bu işi? Bir söylentiye göre, İtalya'daki Neo-Faşistler... Neden geriye getirdiler?

Bilen yok ama sanırız önderlerinin kavanoz içinde saklanan beyninde mucizevî fikirler çıkacağını umdular, İtalya'nın uğradığı zararın dökümünü buldular!

CUMARTESİ :

Kırk fırın ekmek gerek

Şu süper devlet falan diye gözümüzde büyüttüğümüz Amerika'nın durumuna bakın. Tezekle ısıttıkları ev sayısı 15 bine ancak ulaşmış.

Bize karşı uyguladıkları ambargonun asıl nedenini gelin de anlamayın bakalım! Güçsüzleştirip hızımızı kesecekler güya.

Öyle ya, adamlar tam kırkbin köyü tezekle ısıttığımızı gördüler, yetişebilmek umuduyla ambargo kararını verdiler!

PAZAR :

Bu mantıkla

Başladığımız konuyla bitirelim yazımızı.

Tutuklama kararından bir kaç gün önce bir basın toplantısı yaparak iddiaları yanıtlayan Yahya Demirel şöyle demişti: «Madem suçluyum, Ecevit devleti bana niye soydurdu?»

Gördünüz mü açıkgözü? İki kelimeyle yepyeni bir savunma mantığının yaratıcısı oldu.

Diyelim mahalle bekçisi bir hırsız yakaladı. Gel de tutukla bakalım! Adamın savunması hazır:

«Madem suçluyum, emniyet müdürlüğü falan evi bana niye soydurdu?»

Öyle ya, sorumlu müdür dururken hırsızı içeri tıkmak Allahtan reva mı?

Adam cinayet işledi. Savunması dünden hazır:

«İçişleri Bakanı filânca kişiyi bana neden öldürttü?»

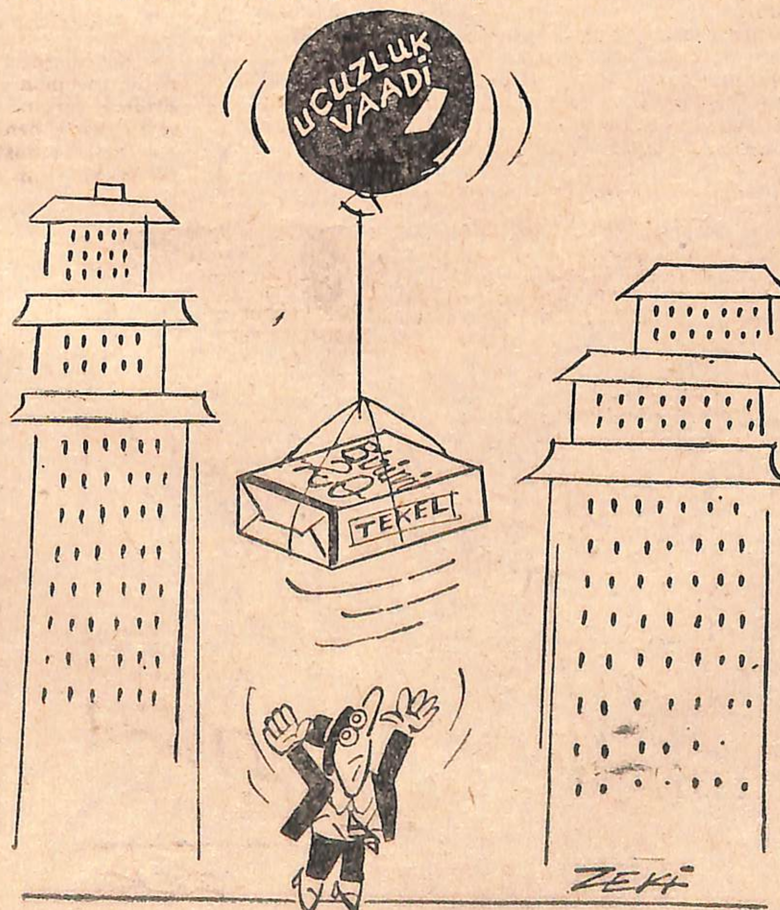
Sanki birine «Devleti soy» emrini Ecevit vermiş. Diğerine bölgenin emniyet âmiri «Falan eve gir» demiş. İçişleri Bakanı katilin eline tabancayı tutuşturup, «Şunun canını al» demiş.

Ama mantık sağlam: Neden önlemediler?

Başbakan Demirel bunun cevabını seçim öncesinde Ecevit'e karşı düzenlenen saldırılar sırasında vermişti: «Herkesin cebine bir polis koyamayız.»

Yukardaki mantıkla polis koysak da işlenecek suçlara engel olamayız. Baksanıza, «Polis neden önlemedi?» değil, Ecevit neden önlemedi diye soruyor sanık.

Vedat SAYGEL

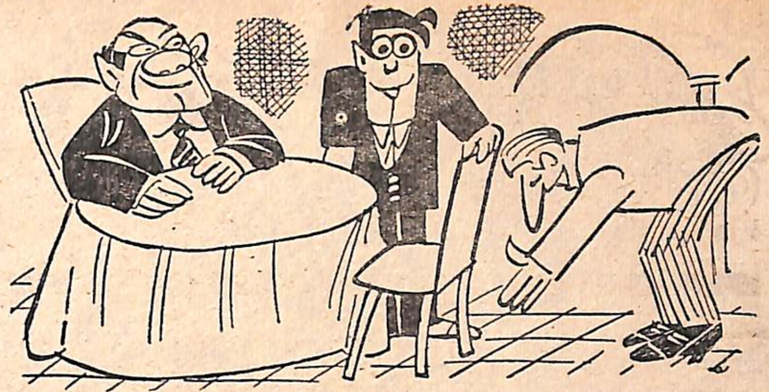


— Sigaraya zam yapılacak. —

Yozyürek destanı

Sulhi DÖLEK

Yozyürek ve iyi adam



YOZYÜREK lokantanın birinde yemek yiyordu. Daha doğrusu yemek istiyordu ama, adamlar oralı bile değillerdi.

«Garson kardeşim.»

Durmadan geçti garson kardeşi.

«Bu masaya kim bakıyor acaba?»

Yandaki masada oturanlar bakıyorlardı, küçümser bakışlarla.

«Öldüm ulan açlıktan!»

Yemek listesine bir kez daha baktı. Masanın örtüsüyle oynadı. Tuzlukla biberliğin yerlerini değiştirdi. Cebinden çıkardığı paraları masanın üstüne yanyana yaydı.

«Param da var, eğer tasanız buysa.»

Yandaki masada oturanlar, apaçık bir tiksintiyle bakıyorlardı şimdi.

«Paramızla aç mı kalacağız?»

Garsonlar bakıyorlardı ama, görmüyorlardı. Sinirlendikçe sinirlendi Yozyürek. Sonunda kalkıp birinin yakasına yapıştı. «Dinlesene sen beni biraz!»

«Buyurun efendim?»

«Ben buraya neden geldim sence?»

«Bilmiyorum efendim. Başkalarının işine burnumu sokmam.»

«Nasıl bir yer burası?»

«Oldukça iyi bir yer olduğunu söylerler efendim.»

«Sen adamı deli edersin! Burada ne yapılır?»

«Burada taam edilir efendim.»

«Taam edilirmiş!... Peki şu yemek yiyenler necilik?»

Garson bir garip baktı Yozyürek'e.

«Anlaşamıyoruz galiba efendim.»

«İşte bunu iyi bildin! Anlaşamıyoruz ya. Ama senin anladığın dili ben bilirim köpoğlusu. Seni anandan doğduğuna pişman etmezsem... Kaldır ulan yumruklarını!»

Lokantanın patronu kılığına bürünmüş biri ve başka garsonlar geldiler.

«Bir mesele mi vardı?»

«Bir mesele mi vardı!» diye elinden geldiğince sesine alay katmaya çalışarak konuştu Yozyürek. «Elbette bir mesele var. Açlıktan adam öldürüyorlar, bir de mesele var mı diye soruyorlar. İnsan ölse bir bardak su veren bulunmayacak.»

«Kızmayın efendim. İnsanın nerede olduğunu söyleyin, götürüp verelim suyu.»

«Bana yemek getirin, yoksa ben buranın altını üstüne getireceğim.»

«Müessesemiz dilediğine hizmet etmekte serbesttir,» dedi garsonbaşı.

«Müessesenizin boynu altında kalsın. Senin de kafan kopsun.»

«Nasıl emrederseniz beyefendi. Şimdi lütfen dışarı buyurun. Müşterilerimizin iştahını kapatmaya hakkınız yok.»

«Yemek yemeden bir yere gitmem.»

Patron kılıklı, cebinden çıkardığı bir yirmiliği Yozyürek'in eline sıkıştırdı. «Karşıdan kendinize birkaç tost yaptırın beyefendi. Yanında da soğuk bir ayran içersiniz.»

İşte bu sözler kopardı dananın kuyruğunu. Yozyürek panter gibi atıldı. Altalta üstüste bir boğuşma başladı lokantanın orta yerinde.

«Durun, ne oluyor?» diye saygın bir ses duyuldu o sırada. «Lütfen beyler. Ayrılın, çok rica ederim. İstirham ederim.»

Kavgacılar istemeye istemeye ayrıldılar. Gelen adam, göğsü körük gibi inip çıkan Yozyürek'e elini uzattı. «Kusura bakmayın, geciktim. Yemekten önce biraz idman yapmaya karar verdiniz ha? İyidir. İştah açar.»

Gelen adamın önemli biri olduğu besbelliydi. Başta patron kılıklı olmak üzere tüm garsonlar yerlere kadar eğildiler. «Kusura bakmayın,» dediler. «Arkadaşınız olduğunu bilmiyorduk. Bilsek hiç... Bir yanlışlık oldu.»

Biri fırçayla koşup geldi. Yozyürek.'in üstünü başını fırçaladı. Bir başkası iskemlesini tuttu. Gelen adam da Yozyürek'in karşısına geçip oturdu. Garsonlar siparişleri aldılar, yine yerlere kadar eğilip çekildiler.

«Sen de kimsin?» dedi Yozyürek.

«Seni kurtardığım için bana teşekkür etmene gerek yok.»

«Beni kurtarmak mı? Sen garsonları kurtardın benim elimden.»

«Durumun pek parlak değildi. Bıraksam bir araba sopa yiyecektin.»

«Senin de iyiliğin tuttu, öyle mi?»

«Evet.»

«Her zaman böyle iyiliksever misindir?»

«Evet,» dedi adam. «Ben kendimi iyiliğe adadım.»

«Şu işe bak,» diye gülümsedi Yozyürek. «Birbirine taban tabana ters iki kişi karşılıklı yemek yiyecek. Ben de kendimi kötülüğe adadım.»

«Senin gibi genç ve akıllı birine böyle konuşmak yakışmıyor.»

«Gerçek bu. Ben başkalarına acı çektirebildiğim oranda mutlu oluyorum.»

«Bense tam tersine,» dedi adam. «İnsanları mutlu etmeyi kendime amaç edindim. Sen neden kötü oldun?»

«Beni çevrem bozdu. Küçük yaştan beri hep ezildim. Ne yana döndüysem o yandan bir sille yedim. Ama toplumdan intikamımı ergeç alacağım.»

«İnsanı çevresi kötü etmez. Kötülük insanın içindedir.»

«Yâni insanlar doğuştan mı kötü olurlar?»

«Bunu demedim. İnsanlar iyi olmak isterlerse iyi olurlar, kötü olmak isterlerse kötü olurlar.»

Tartışmanın keyfiyle açlığını unutmuş gibiydi Yozyürek. «Öyleyse neden hapisaneleri dolduranların büyük çoğunluğu toplumun yoksul kesimlerinden geliyor?»

«Bu işi böyle düşünme. Öbür yönden bak. Bu insanlar kötü oldukları için yoksul kalıyorlar.»

Bu mantıkta bir sakatlık vardı ama, Yozyürek tam olarak anlayamıyordu. Zaten o sırada yemekler geldi. Yemeğinin tadını çıkarabilmek için kafasındaki düşünceleri bir yana itti Yozyürek.

«Demek sen kötüsün ha?» diye sordu adam bir süre sonra.

«Öyle,» dedi Yozyürek. «Kötülüğümle övünürüm. Kimse kötülüğün bilincine benim kadar varmamıştır.»

«Bu biraz iddialı bir görüş,» dedi adam. «Bugüne dek kötü olman ne kazandırdı sana?»

«Kötülük yapmak bana eşsiz bir doyum verir.»

«Maddesel olarak ne verir?»

«Hiçbir şey. Benim maddesel zenginliklerde gözüm yok. Olsaydı bile bu toplum bana fırsat vermeyecekti. Yaşantım boyunca doğru dürüst bir işim olmadı. Kırk boyaya girip çıktım. İnsanlar yollarımı kapatıyorlar. Beni kimse sevmiyor. Bu yüzden ben de insanları sevmiyorum.»

«İnsanlar sana fırsat verselerdi durum daha başka olurdu, öyle mi?»

«Olurdu elbet.»

«İyi öyleyse,» dedi adam, ağzı dolu dolu. «Fırsat ayağına geldi.»

«Ne fırsatı?»

«İş fırsatı.»

«Yâni bana iş mi teklif ediyorsun?»

«Evet.»

«Az para verip kazıklayacaksındır mutlaka.»

«Hiç bile değil. Ücret çok iyi.»

«Sabahtan akşama dek köle gibi çalıştıracaksındır beni.»

«Yine yanıldın. Yorucu değil yapacağın iş. Boş geçireceğin zaman olacak.»

«İyi ama, bunu neden yapıyorsun? Anam değilsin, babam değilsin.»

«Seni yeniden topluma kazandırabilmenin mutluluğu yeter bana.»

«Doğru ya! Nerede çalışacağım?»

«İki sokak ötede bir işyerim var benim. Orada çalışacaksın.»

«Nasıl, onurlu bir iş mi?»

«Elbette onurlu. En onurlu işlerden biri. Aşk işi.»

«Aşk işi de ne?»

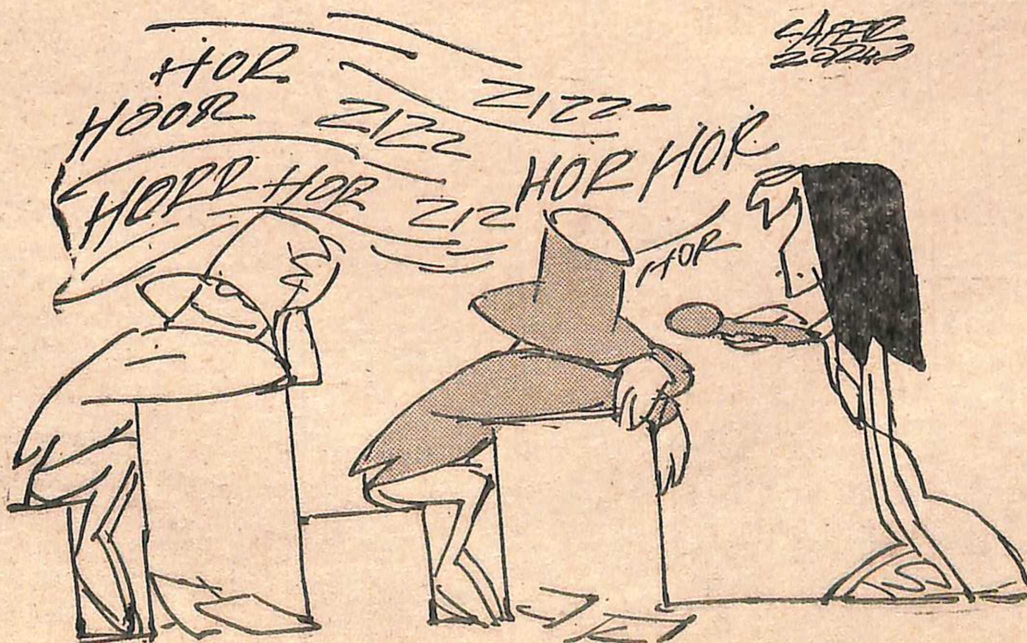
«Erkeklere kadın sağlama işi. Senin gibi yumrukları sağlam, gözü pek, görüşü güven verici birine çoktandır ihtiyacım vardı.»

Demek iyilik ölmemişti yeryüzünde. Adamın sözleriyle tüm kötülüklerden arınıp iyilik duyguları içinde yıkanmaya başlıyordu Yozyürek'in benliği. Yeni bir sayfa açılıyordu önünde.

«Ne zaman başlıyorum?» diye sordu ağzını peçeteye silerken.

Sulhi DÖLEK

Geri kalmışlığımız için Meclis soruşturması açılıyor. — Gazeteler —



— Sizin fikriniz nedir beyefendi?..

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ: Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

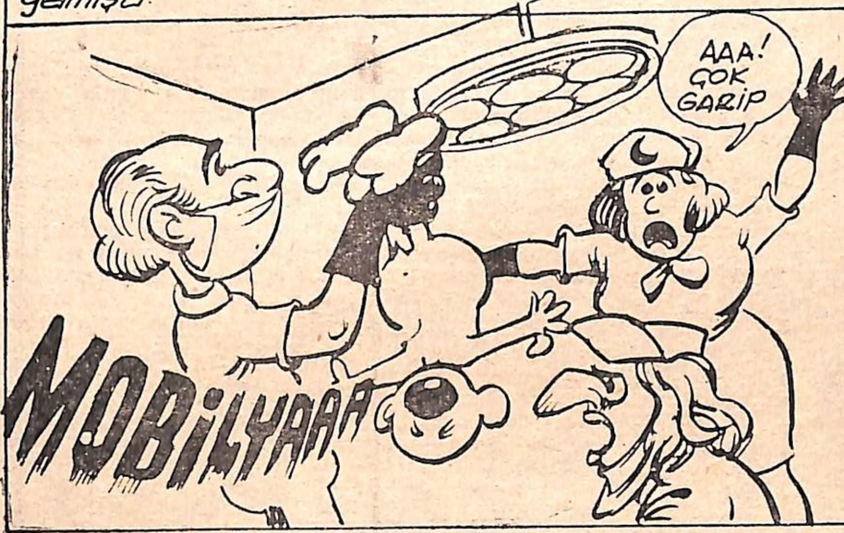
İBİŞ

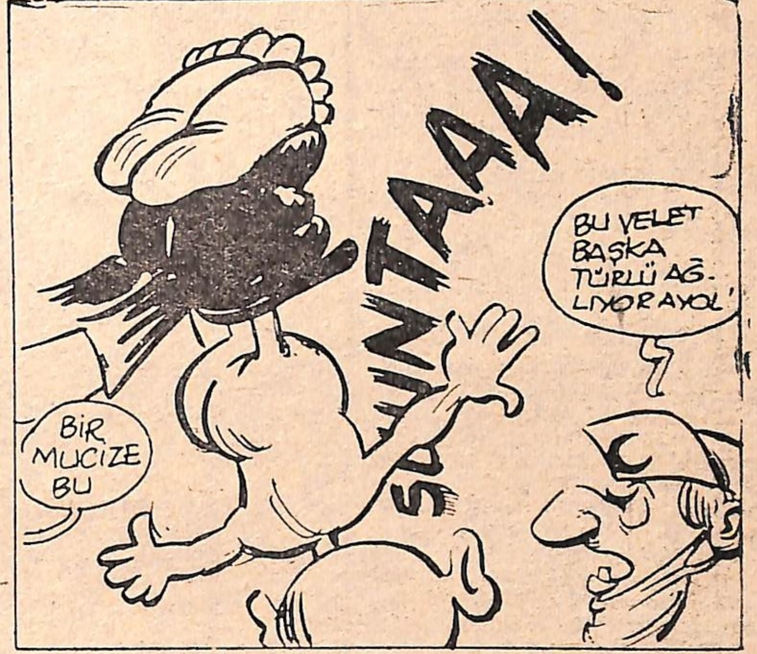
Bir garibin Öyküsü



YAZAN-ÇİZEN
Aydın Aliustaoğlu

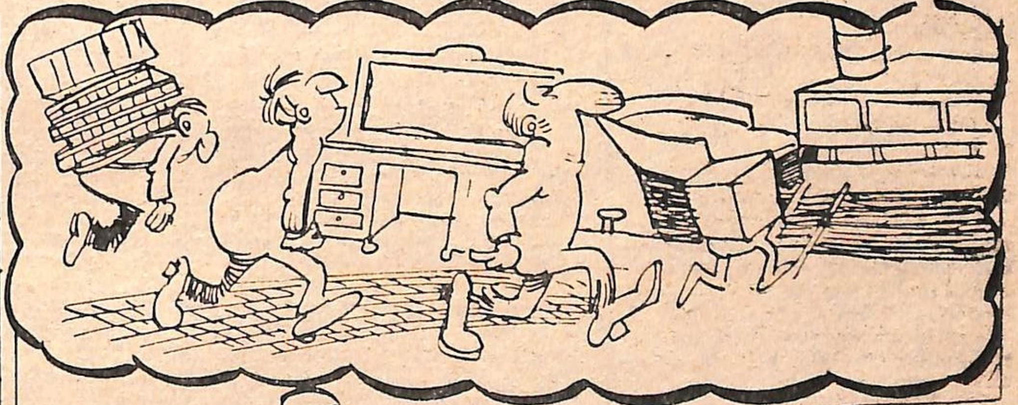
İbiş'in ülkesinde Amerikanya'dan gelen rüşvet teyyaresinin gümbürtüsünden bir doğumevinde garip bir olay olmuş, vergi iadesi gibi bir velet dünyaya gelmişti.

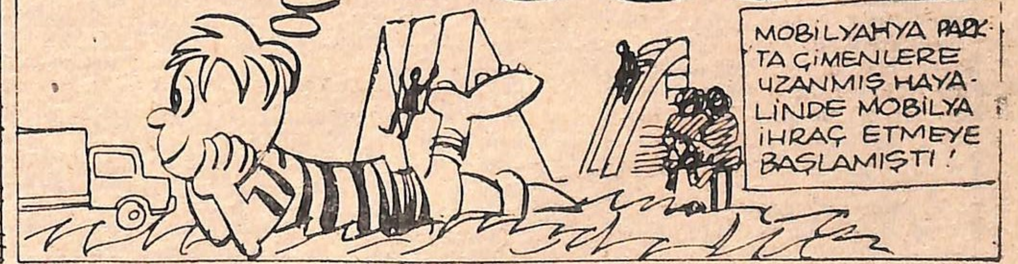




BU TARİHİ MUCİZEYİ SİZLERE ANLATMADAN EDEMİYECEĞİZ! ARADAN BEŞ SENE GEÇMİŞ ADI MOBİLYAHYA KONULAN ÇOCUK BÜYÜMÜŞ, ÇOCUK BAHÇESİNİN YOLUNU TUTMUŞTU!





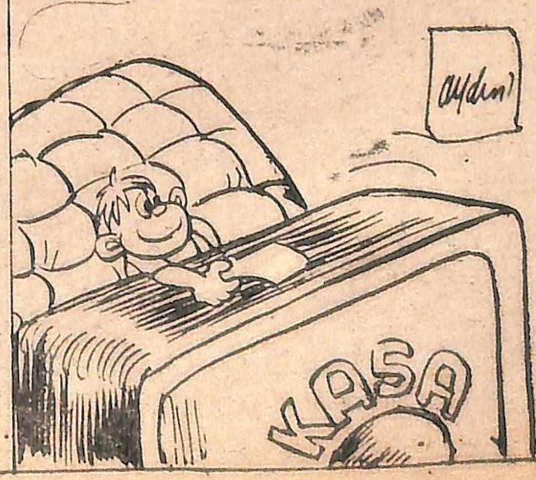




«YAĞMA HASANIN BÖREĞİ» ÜLKESİNDEN BİR ÇUVAL PARA ALIP EVİNE DÖNMÜŞTÜ...



ARADAN BİR YIL GEÇMİŞTİ Kİ MOBİLYAHYA «BALDIRI YAMALILAR» ÜLKESİNİN EN ÇOCUK VE EN HIZLI ZENGİNİ OLMUŞTU FAKAT NE YAZIK Kİ....



OKUL SIRALARINDAN YANKILAR

BİR LİRA

Çetin bir gün okula yarım saat geç geldi. Biraz öfkeyle sordum:

— Neden geç geldin?

— Daha evvel gelemezdim. Sokakta adamın biri bir lira düşürmüş arıyordu. Etrafına kalabalık toplandı. Ben de buraya gelmek için kalabalığın dağılmasını bekledim.

— Kalabalıktan sana ne?

— Liranın üstüne ayağımı basmıştım da...

Enver AŞIK
Cumhuriyet İlkokulu Öğretmeni
Kestel/BURSA

KARADENİZ ÇAYLARI

Orta birinci sınıflardan birinde Sosyal Bilgiler dersinde sözlü yoklama yapıyordum. Bir öğrenciye, Karadeniz Bölgesindeki akarsuları saymasını söyledim. Çocuk, saymaya başladı:

— Kızılırmak, Yeşilırmak, Çoruh, Kilyos çayı, Bartın çayı.

Sınıfa dönerek, tahtadaki öğrencinin doğru söyleyip söylemediğini sordum. Bir öğrenci parmak kaldırıp söz istedi, sonra da konuşmaya başladı:

— Bir de Kamelya çayı var, efendim!...

İbrahim TAŞKENT
Lise Coğ. Öğr.
Yenice/ÇANAKKALE

G. SARAY — F. BAHÇE

Bir Fen Bilgisi dersiydi. Hocamız derse girdi ve ders anlatmaya başladı. Tam bu sıralarda en arkadan gürültüler gelmeye başladı. Hocamız bir ara, kesin konuşmayı! dediyse de yine gürültüler devam etti.

Hocamız arka sıralara baktı ve konuşanları gördü. Konuşan arkadaşların yanına giderek:

— Ne konuşuyordunuz Muhittin?... dedi.

Arkadaşımız:

— Hocam, Ali arkadaş bana, Fenerbahçeli misin yoksa Galatasaraylı mısın? diye sordu. Ben de cevap verdim... dedi.

Hocamız cebinden not defterini çıkardı:

— Alın size Galatasaraylı ve Fenerbahçeli birer top!... dedi ve sıfırı bastı.

Bekir TİRYAKİ
Devrim Ortaokulu
G. ANTEP



Hal-i karikatür!
(Tunç KARADENİZ — İst.)

İKİ AÇIKGÖZ

İki açıkgöz kalabalık bir otobüse binerler. Biri bilet alır ve etrafını şöyle bir süzer:

— Hah buldum... Gel arkamdan! der.

Biraz öne doğru yürürler, kasketli iki köylünün yanına gelirler:

— Hemşerim, biletini versene!

Köylü:

— Buyur ağam... der.

Açıkgöz, bilete şöyle bir bakar:

— Hemşerim, sizin biletle ancak ayakta gilir, kalkın da yerimize oturalım, der.

Hüseyin BELGERDEN
Teşvikiye, Kalıpçı Sok. No: 106/5
Şişli/İSTANBUL

TABİİ KESİLMEZ

Bir arkadaşı ziyarete gitmiştim. Lâf dönüp dolaşıp kasabamızda sık sık arızalanan elektrik meselesine geldi. Ben:

— Bir haftadır karanlıktayız. diye dert yandım.

Bunu duyan hanım arkadaş:

— Hayret, bizim mahallenin elektrikleri bir gün olsun arıza yapmadı... dedi.

Üçüncü bir hanım söze karışarak:

— Tabii kesilmez, çünkü kaymakam bey o mahallede oturuyor... demez mi!?.

Handan TAŞKIN
Lise Matematik Öğretmeni eşi.
YUMURTALIK



YANİ KOVULDUN

Padişahlık devrinde, Mersin'de bir mutasarrıf yâni idare âmiri ağdalı konuşmaya ve yazmaya meraklı imiş. Bir gün mahalli bir olayı Bâbıâli'ye yâni hükümet merkezine şu şekilde tellemiş:

«Bugün Bahrisefid'de, yâni Akdeniz'de; bir vapur yâni bir gemi; serdi hevade, yâni fırtınadan; garik-i bahr oldu, yâni battı.»

Ertesi gün Bâbıâli'nin cevabı şu olmuş:

«Azledildin, yâni kovuldun...»

Gündüz KUTLU
2. Okul Sokak No: 5/19 — BANDIRMA

İNSANI DA ÖLDÜRÜR

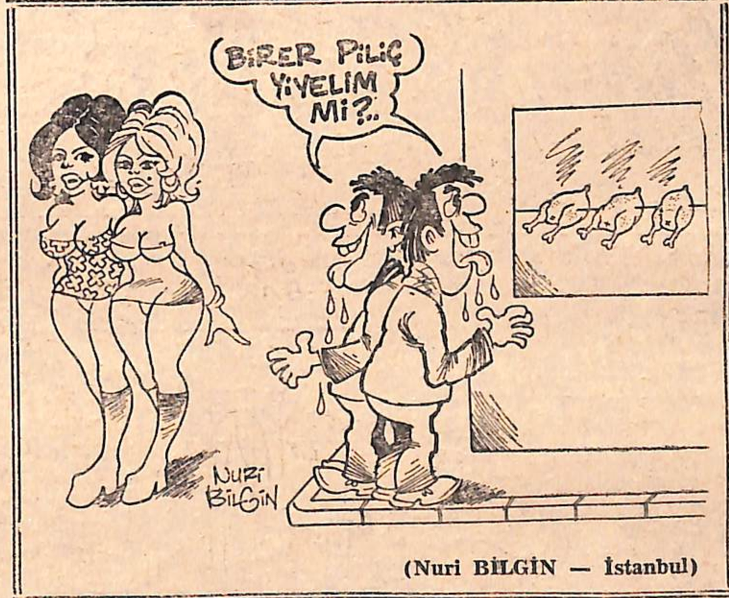
Halam oğluyla beraber bize misafirliğe geldiler. Evimiz oldukça kalabalıktı. Bir hayli konuştuktan sonra söz askerlikten açıldı. Halamın oğlu askerde kullandığı ağır makinalı tüfeği anlatıyor, hepimiz can kulağıyla dinliyorduk.

— Dakikada dörtyüz mermi atar, havada dönerek gittiğinden çarptığı yeri burgu gibi deler. Mermilerin uçları iğne gibi sivridir...

Halam dayanamadı. Sözünü keserek:

— Ay oğlum onlar insanı da öldürür... demesin mi?!.

Hasan SÜMER
Gedik Köyü Öğretmeni
Bayramiç/ÇANAKKALE



(Nuri BİLGİN — İstanbul)

MARİFETMİŞ

— Okumak sanattır.

— Deği efendim, görevdir.

— Sanattır.

— Değildir.

— Ooo, kimleri görüyor gözüm. Ne tartışıyorsunuz bakalım?

— Vay Ahmet bey, Hızır gibi yetiştiniz. Okumak diyorduk; sanat mı, görev mi?

— Ne sanat, ne görev efendim. Marifettir, marifet!...

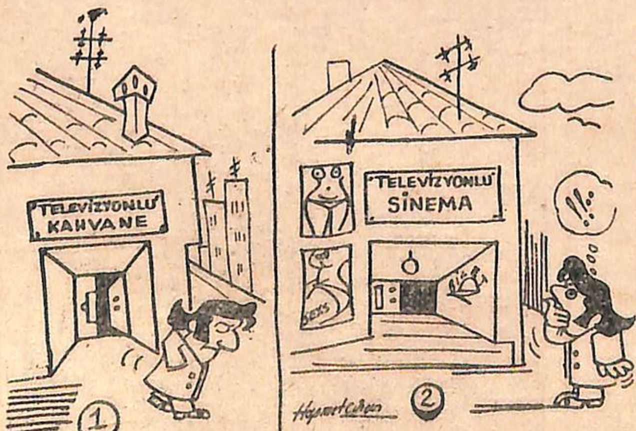
Erhan DEMİRKOPARAN

ARADAKİ FARK

— Tuhaf şey, vitrinde iken şu şapka ne kadar güzeldi.

— Tabii karıcığım, o zaman altında sen yoktun...

Mehmet ÖNGEN
Atatürk Öğrenci Sitesi Yurt: 6
Topkapı/İST.

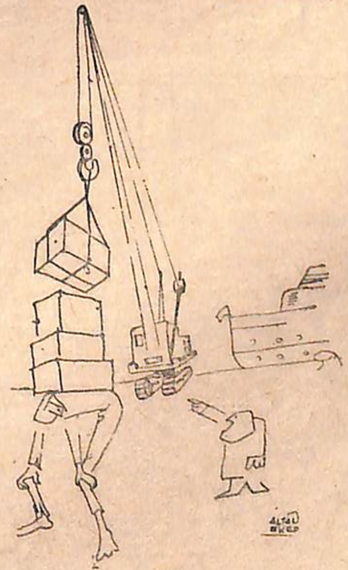


(Haşmet CİHAN — Kırklareli)

KABAHAT KİMDE?

Çalkalandı durdu kaç gündür dünya
Bir rüşvet dolanmış herkesin diline
Söyler de söylerler ha
Oysa bir şey gelmez ellerine.
Herkes her telden çalıp oynuyor
Yaşamak ne tatlıymış meğer
Bunu bizde de yaptılar ha
Vermişler galiba paraya değer.
Ayrılsın birbirinden bundan böyle
Şu dillere destan rüşvetle hediye
Düşünmezsin hem o kadar ha
Acaba ne alayım diye.
Sorarsanız Metin'e Çetin'e
Ben almadım der rüşvet
Öyle sinsi sinsi bakarsın ha
Demek ki kabahat sende Şevket!

BEDRİ APPAK
P.K. 90 — ÖDEMİŞ



Yazısız
(Altan EKER — Alibeyli Mah. Dr. Alkan Cad. No: 99/1 Osmaniye/ADANA)

dünya karikatürleri

BU HAFTA SAYFAMIZIN KONUSU:

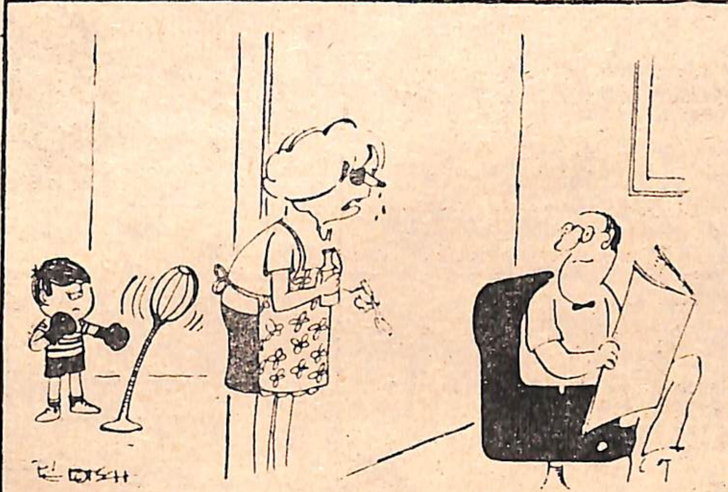
Beklenmedik durumlar!

"OLUR BÖYLE VAK'ALAR, MİZAHÇILAR ONU YAKALAR" DERSENİZ... BEN DE SİZE "NEŞENİZ BOL OLSUN, GELİN O HALDE HEP BERABER GÜLELİM" DERİM SEVGİLİ OKURLAR!

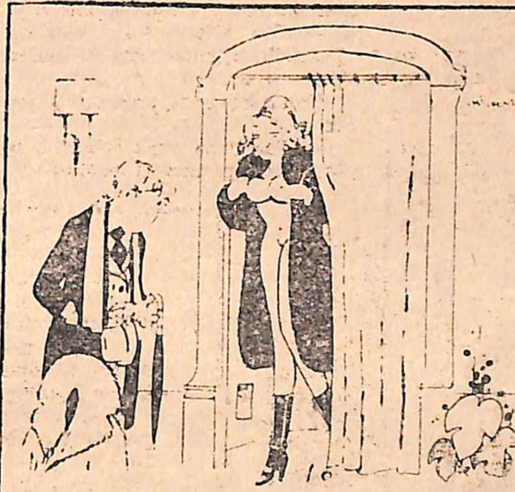


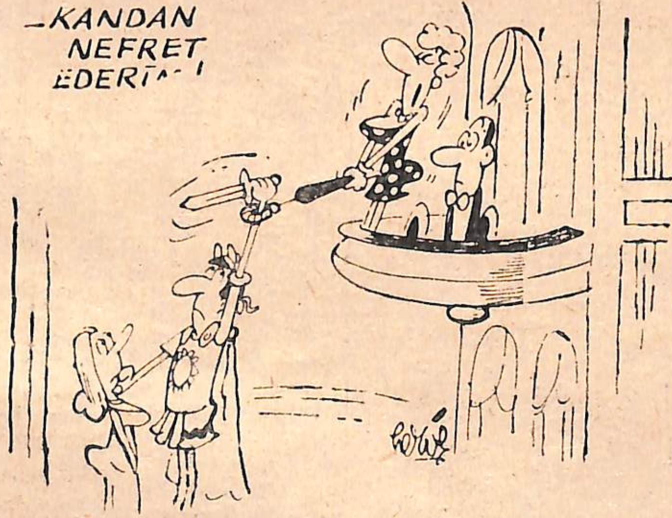


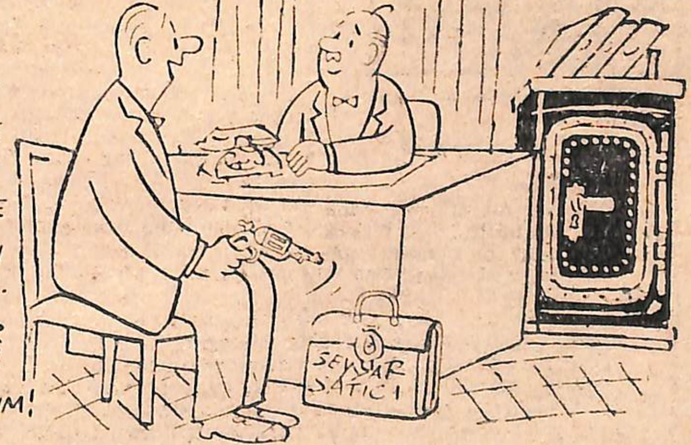
YAZISIZ

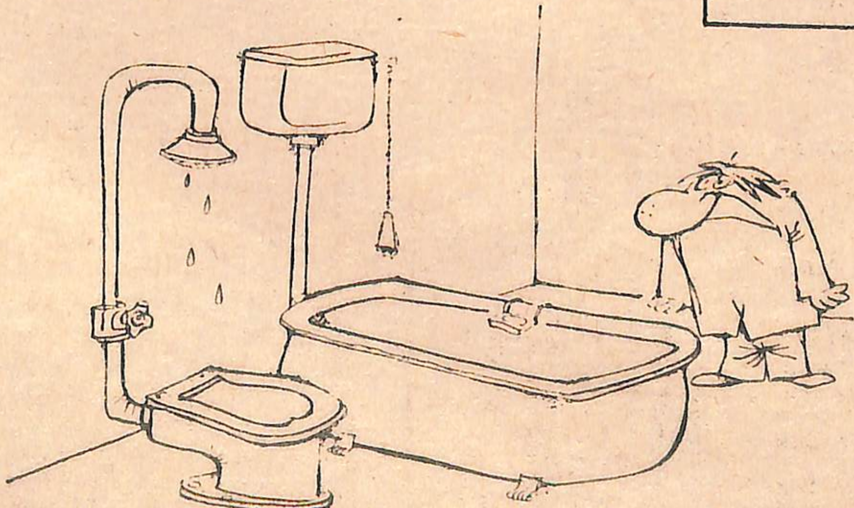


-BEN İÇİREMEDİM KOCACIĞIM! BİR DE SEN DENE BAKALIM!

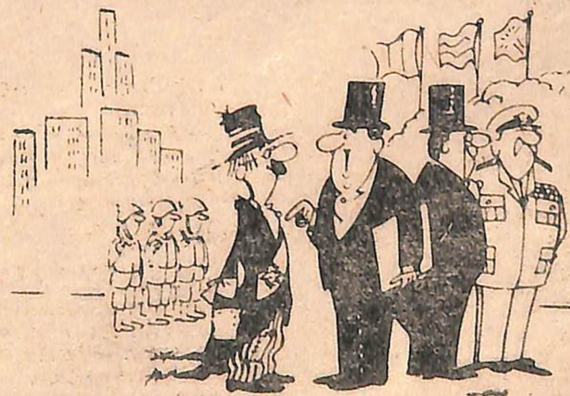




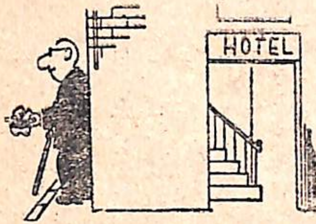


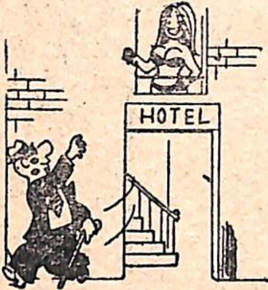


YAZISIZ



-PEKİ AMA, ÜLKENİZE BORÇ PARA İSTEMEĞE GELDİĞİMİ NASIL ANLADINIZ?





Yazısız



Ne zekâ!

Bir Amerikalı turist Paris'e gezmeye gelmişti. Dönüşte, arkadaşına orada geçirdiği günleri anlatmaya başladı:

— Bir akşam metroda bir kızla tanıştım, kaş göz işaretiyle anlaştık. Birbirimizin dillerini bilmiyorduk çünkü. Kız çantasından bir kâğıt kalem çıkararak üzerine bir şişe şampanya, bir kaç tabak resmi çizdi. Tamam dedim. Hemen bir lokantaya gittik. Yemek yedik. Hesabı öderken kız yine kalem kâğıda sarıldı. Bu sefer bir gitar ve dans eden çiftler çizdi. Ben de anladım ve bir gece kulübüne gittik. Gece yarısına kadar eğlendik, dans ettik. Sonra, kız yine kâğıt kalemi çıkarıp bir yatak resmi çizmez mi?!.

Arkadaşı, bundan sonra anlatılacak olanların heyecanı içinde:

— Ne şans! diye bağırdı.

Amerikalı turistin yüzü asıldı:

— Ne şansı! dedi. Şuna şans diyeceğine ne zekâ! desene... Kız benim yatak fabrikatörü olduğumu nasıl anladı, şaştım doğrusu.







Yazısız

Büyüyen çocuk

Kadın, kocasına:

— Bundan sonra konuştuklarımıza dikkat etmeliyiz, dedi.

Kocası sordu:

— Neden?

— Çünkü oğlumuz büyüyor ve bana garip sorular sormaya başladı.

— Ne gibi?

— Bu sabah, seninle ne diye evlendiğimi sormasın mı?!.

Merkez

Berlin'e ilk kez gelmiş olan Moris, yolda rastladığı güzelce bir kadına yaklaşarak sordu:

— Çok affedersiniz madam, Berlin'in eğlence merkezi neresidir acaba?

Kadın gülümseyerek cevap verdi:

— Çok şanslısınız şekerim, işte, aradığın merkez benim!

Metres

Bir kadın, arkadaşına dert yandı:

— Oğlumun bir metresi var galiba!

Arkadaşı sordu:

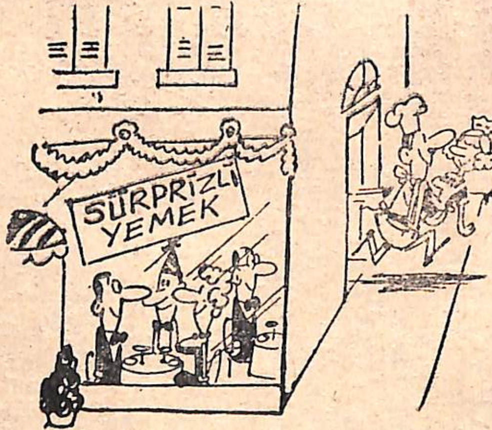
— Nereden bu kanıya vardın?

— Çok basit bir şekilde: Her gece, bana söyletmeden ayaklarını yıkıyor.

Tatlı rüya

Güçlükle uyandırılan iş adamının karısı:

— Öyle güzel rüyalarla dolu bir geceydi ki, dedi kocasına. Senin özel sekreterindim, sabaha kadar kucağından inmedim.



Yorgan

Madam, hizmetçisini çağırdı:

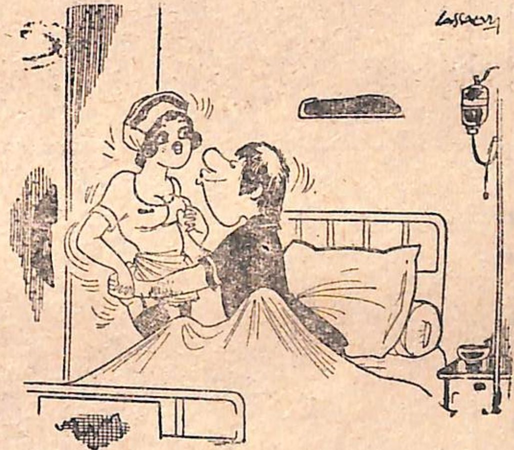
— Melanie, odaları daha çok dikkatle toplamalısın, dedi.

— Fakat madam sizi temin ederim ki öyle yapıyorum, diye hizmetçi cevap verdi.

— Ama bu sabah yine yorganı pencereden bahçeye düşürmüşsün!

— Tam da çimenlerin üstüne düştü madam, fazla kirlenmedi, büyük bir zarar olmadı.

— Yorgana belki olmadı, ama yorganın içinde olan kocama...



— Siz komadan çıktınız ama, beni komaya sokacaksınız!..

Müfettiş

Temiz pak giyinmiş, elinde çantası, şehirli bir adam, Texaslının çiftliğine geldi:

— Bakınız, dedi, ben tarım uzmanıyım. Bakalım her şeyi gereği gibi mi yapıyorsunuz, çiftliğinizi teftiş edeceğim.

Texaslı hayretle cevap verdi:

— İşiniz gücünüz yok mu sizin? Benim çiftliğimde neyi teftiş edeceksiniz ki?...

Uzman bir kart çıkardı cebinden, uzattı:

— İşte kimlik kartım, teftiş edeceğim burasını.

— Pekâlâ, ne yapalım. Git teftiş et bakalım.

Aradan beş on dakika geçtikten sonra ahırın arkasından gürültüler aksetti. Çiftçi hemen koştu. Kocaman bir boğa, uzmanı kovalıyor, uzman da canını kurtarmak için çırpınıyordu. Çiftçi bir süre onlara baktıktan sonra:

— Hey, sayın uzman, diye bağırdı. Kimlik kartını boğaya göstersene!...

İlginç doktor

İki genç kadın konuşuyorlardı:

— Bana iyi bir doktor tavsiye edebilir misin?

— Oh tabii... Doktor Bistouri. Hem genç, hem yakışıklı, hem sempatik hem de çok ilginç!

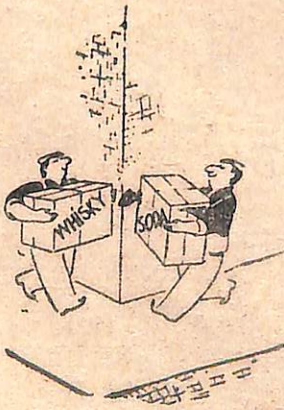
— Ne gibi?

— Ücretinin sadece yarısını alıyor.

— Sahi mi?

— Evet, yarısını net para olarak alıyor, diğer yarısını da aşk olarak.





Yazısız

Sütlü madde

Öğretmen, beş yaşındaki Nicole'e sordu:

— İçinde süt bulunan beş madde say bakayım?

Nicole cevap verdi:

— Peynir, tereyağ, dondurma ve... iki inek!...

Sarışınlar ve esmerler

Bir erkek, arkadaşına sordu:

— Sarışınları mı tercih edersin, esmerleri mi?

— Bence aralarında hiçbir fark yoktur!

— Ama, esmerlerin aşka daha uygun oldukları söylenir...

— İnanma. Karım sarışınken neyse, esmerken de aynıydı!





Yazısız

Bahşiş

Şık giyinmiş bir adam bara girdi. Bir viski içtikten sonra masanın üzerine on dolar bırakıp çıktı.

Garson on doları cebine koyduktan sonra arkadaşına döndü:

— Ne insanlar var! diye dudak büktü. Şu adamın kalıp kıyafetine bakan da onu adam sanır! On dolar bahşiş veriyor da, viski parasını ödemeden sıvışıp gidiyor...

GERÇEK GÜVENLİK GERÇEK HİZMET

Türkiye'nin en büyük ve en güçlü sigorta grubu
AKSİGORTA, DOĞAN SİGORTA ve ATLANTİK SİGORTA
Şirketlerinin sahibi

AKBANK

hesabınız olsun olmasın

1.000.000

BİR MİLYON Liralık

her yanıyla üstün bir trafik sigortası sunuyor:

AKBANK TRAFİK SİGORTASI

GÜVENÇ

Sizleri Bankamıza sadece hesap açtırmaya değil, ailenizin, yakınlarınızın güvenliğini sağlamaya çağırıyoruz.

AÇIKLIK

Akbank Trafik Sigortası tüm halkımıza açık, gerçek bir hizmettir.

ÜSTÜNLÜK

Bu sigortadan yararlanmanız için Akbank 'ta hesabınız olması gerekmez. Hesabınız olmasa da kendinizi ve ailenizin diğer kişilerini sigorta ettirebilirsiniz.

Akbank Trafik Sigortasında yaş sınırı da yoktur. Yaşı ne olursa olsun herkes sigorta yaptırabilir.

Akbank Trafik Sigortası tam maluliyet halinde de aynı tazminatı öder.

UCUZLUK

En az prim, en yüksek tazminat

50. 000	liralı AKBANK TRAFİK SİGORTASI PRİMİ YILDA	26 TL.
100. 000	" " " " " "	52 TL.
200. 000	" " " " " "	104 TL.
500. 000	" " " " " "	260 TL.
1. 000. 000	" " " " " "	520 TL.

Not : Ara değerleri bulmak için, her 50. 000 TL.' lık bölüme 26 - TL. ilâve ediniz.

DERHAL SİGORTA OLMAK VE AYRINTILI BİLGİ ALMAK İÇİN BÜTÜN ŞUBELERİMİZ EMİRLERİNİZDE VE HİZMETİNİZDEDİR.

Bu gerçek imkân karşısında yuvalarınızı, çoluk çocuğunuzu görünmez kazaların maddi çöküntülerine terk etmeyiniz.

GENİŞ KAPSAM

Akbank Trafik Sigortası yurt içi, yurt dışı, şehir içi ve şehirler arası tüm karayollarında geçerlidir.

Vasıta sahibi olup olmadığına bakılmaksızın herkes; yayalar, sürücüler, kendi vasıtalarında veya başka vasıtalarda yolculuk edenler sigorta kapsamındadır.

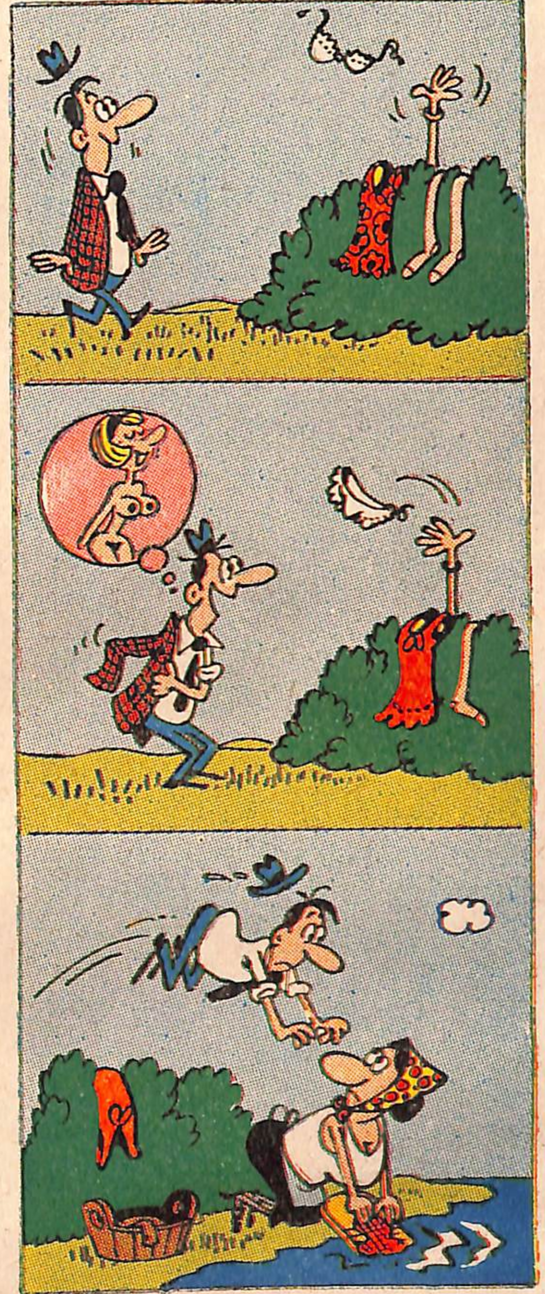
AKBANK

güveninizin eseri

(Ak. — 22)

Akbaba

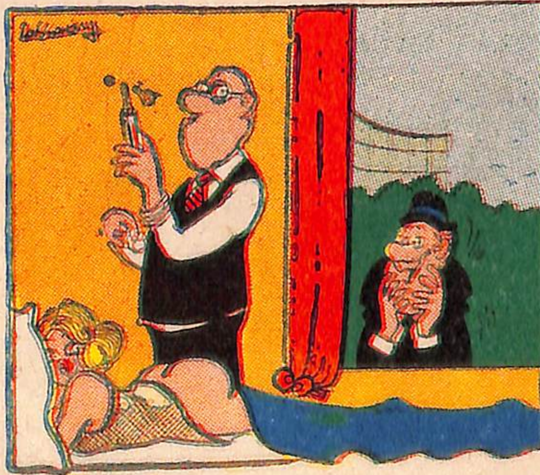




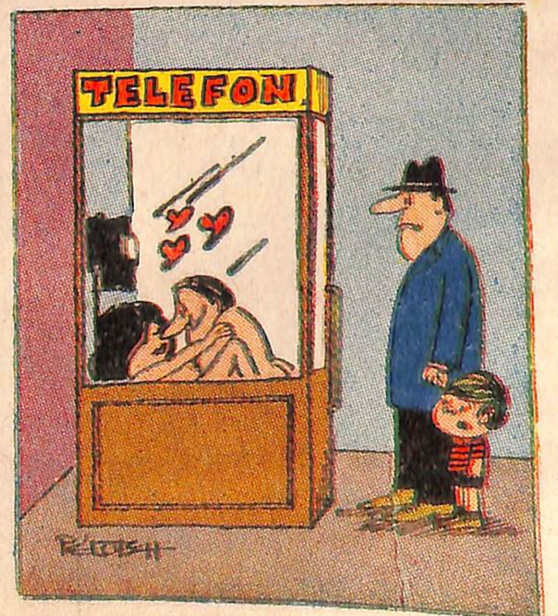
YAZISIZ







– NE VAR YAHU?.. – NE BAKIYORSUN? – İĞNE YAPAN DOKTOR GÖRMEDİN Mİ SEN?..



YAZISIZ